

1

โซเคนโย

มีใครเคยกล่าวว่ พื้นฐานของสิ่งต่างๆ ในโลกคือวงกลม
มนุษย์เองก็ใช้ชีวิตเช่นวงกลม
เริ่มจากจุดแรกที่เรียกว่าการเกิด
และวนกลับมาจุดเดิมที่เรียกว่าความตาย

"แม้รู้ว่าไร้ซึ่งหนทางที่เป็นจริง แต่ได้โปรดช่วยตอบรับข้า ความรู้สึกของข้า..."

"ทุกอย่างเป็นเสมือนเส้นคู่ขนาน ความรู้สึกนี้ระหว่าง 'มนุษย์กับปีศาจ' ข้าไม่สามารถตอบรับความรู้สึกของเจ้าได้"

"ไม่!...อย่าเดินจากข้าไป...ได้โปรด...อย่า ข้ามีอาจอยู่ได้หากขาดท่าน"

"เจ้าจะอยู่ได้นานกว่านี้ หากอยู่ไกลจากข้า..."

คงแก้สี่ทางคงามคู่นั้นทำไมถึงห่างเหินยิ่งนัก เส้นไหมสีรัตติกาลที่เคยโบกสะบัดพลิ้วไหวกำลังไกลออกไป อ้อมแขนที่เคยปกป้องข้าจะไม่ทำหน้าที่นั้นอีกแล้ว...ข้าอยู่ไม่ได้หากขาดท่าน

ได้โปรด...ช่วยหันกลับมา ได้โปรดอย่าเดินจากข้าไป อย่าเดินหนี
ข้าไป

ท่านกินเห็นซิ!

ญี่ปุ่น ยุคมุโระมะจิ

แสงจากจันทร์ทรงวงแหวนยามราตรีไร้ดวงคารามาแข่งขัน เจริบ

สงบราวกับทะเลไร้คลื่นลมและพายุ...หาญไม่ว่าอย่างทะเลสงบนิ่งเท่าไร คลื่น
ลมและพายุก็ยิ่งโหมกระหน่ำรุนแรงเท่านั้น

ณ ป่าหนาทึบที่เต็มไปด้วยไม้ยืนต้นอายุเก่าแก่ ซึ่งแผงเร้นด้วย
อำนาจลึกลับเปี่ยมมนตร์ขลัง ทว่าไร้นามกร มีเพียงคำเล่าขานถึงตำนาน
ในพื้นที่ว่าเป็นที่อยู่อาศัยของอมมนุษย์ ภูต ผี ปีศาจ สิ่งมีชีวิตแสนน่ากลัว
จนไม่มีผู้อาวุโศกกล้าตั้งชื่อ ราวกับกลัวเทพเจ้าจะลงโทษ แต่อีกไม่กี่นาที
นับถอยหลังจากนี้ ป่าที่ไร้ชื่อกล่าวขานจะถูกตั้งนามด้วยบุรุษคนแรกที่กล้า
ย่างเท้าเข้าไปในเขตแดนอีกภพนี้เพียงลำพัง

"ข้าไม่อยากทำเช่นนี้เลย" เสียงแผ่วอ่อนถูกเอ่ยจากชายหนุ่มผู้มี
นัยน์ตาสีดำประกายกล้าแกร่ง ทว่ายามนี้กลับถูกเคลือบทับด้วยความ
หนักใจ

"ข้าซคิใช้ให้ได้เพียงเท่านี้" ถ้อยคำทรงอำนาจ ทุ้มลึกพร้อมเสียงงู
คำในลำคออีกเสียงถูกเอ่ยออกมาจากสุนัขป่าสีดำที่มีลำตัวใหญ่โตราวภูผา

ทว่าร่างกายมิโหดร้ายเหมือนอสุรกายนั้นกลับสามารถย่ำอึ้งเท้า
ทั้งสี่ เคนวนซ้าๆ รอบตัวมนุษย์ตรงหน้า ในผืนป่าที่มีต้นไม้สูงเปียดเสียด
กันได้ราวกับปาฏิหาริย์

มันทะลุผ่านลำต้นหนาเหมือนเป็นภูตผี และแทรกตัวในเงามืดของ
ราตรีได้ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน ทุกอย่างก้าวไร้สุ้มเสียง มีเพียง
นัยน์ตาสีเทาคุ่มกริบ เรียวยาว ที่มีประกายเรืองราวชัดเจนในความมืด
เฝ้ามองผู้มาเยือนในผ้าคลุมสีดำ

"มีเจ้าคนเดียวที่มีพลังพอจะสะกดอำนาจข้าได้ 'โซเคนโย' "

สุนัขปากกล่าวพร้อมเสียงครางต่ำแบบสัศวรร้าย

'โซเคนโย' ชื่อที่ไม่มีความหมายในภาษาใด แต่มีคำเล่าขานว่ามันคือภาษาเฉพาะของ 'อสูร' เผ่าหนึ่ง อสูรร้ายที่มีทายาทเป็นมนุษย์ และเป็น 'นักปราบปีศาจ' แห่งแดนเหนือ

"แล้วป่าแห่งนี้ท่านจะทำอย่างไร หากไม่มีผู้ใดคอยดูแลควบคุม อีกไม่นานเหล่าปีศาจที่ท่านปกครองคงลุกขึ้นมาทำร้ายมนุษย์...ท่านก็รู้ว่าป่าแห่งนี้และโลกภายนอกคืออาณาเขตแบ่งแยกกัน ถ้าปีศาจใต้อาณัติของท่านเข้ารุกรานมนุษย์ขึ้นมา เหล่านักปราบปีศาจคงไม่อยู่เฉย แล้วสัญญาข้อตกลงของท่านก็จะเป็นโมฆะ" ชายหนุ่มห้วนล่อม หวังให้อีกฝ่ายเปลี่ยนใจและพิจารณาเรื่องครั้งนี้ใหม่ ขณะต่อท้ายด้วยคำพูดที่ฟังเหนื่อยล้า "และอีกอย่าง...เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ความผิดของท่าน"

สุนัขป่าสีกาฬพนมหายใจยาวอย่างปลงอนิจจัง แม้นัยน์ตาสีเทาจะคู่มืออำนาจ แต่ก็แฝงด้วยความหม่นหมองกับเรื่องผิดพลาดที่เกิดขึ้น...แต่สิ่งที่ตัดสินใจไปแล้ว ไม่อาจเปลี่ยนจุดประสงค์ของสิ่งมีชีวิตสีกาฬได้

"มันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ถ้าเพียงข้า..." สุนัขป่ายักษ์ค้องกลืนถ้อยคำลงคออย่างฝืนทน เพราะเวลานี้มันไม่มีคำว่า 'ถ้า' อีกต่อไปแล้ว

มันกลับมาเอ่ยสิ่งด้วยเสียงเฉียบเย็นอีกครั้ง

"เพื่อป้องกันสงครามระหว่างเจ้าเมืองกับปีศาจที่นี่ มันเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เหตุที่เกิดขึ้นใช้การเจรจาไม่ได้อีกแล้ว ดังนั้นจงทำซะ เหล่าปีศาจทั้งหมดข้าจะสะกดพวกมันไปพร้อมกับตัวข้าเอง ตอนนี้ไม่มีผู้ใดมีพลังเท่ากับตระกูลโซเคนโย และไม่มีโซเคนโยคนใดมีอำนาจเท่ากับเจ้า"

"...ก็ไม่แน่ว่าจะไป" ชายหนุ่มพึมพำขึ้น พร้อมกับคูหล้งมือขวาของตนที่มีตราสัญลักษณ์เล็กๆ บางอย่างคล้ายรอยสักสีแดง มันเป็นลวดลายตัวหนังสือขนาดเล็กจิ๋วที่อ่านไม่ออกเรียงกันสะเปะสะปะไม่เป็นประโยค...แต่แฝงไปด้วยความหมายแห่งความชั่วร้าย

คำสาปส่งที่ไม่อาจลบเลือน

"นี่จะไม่ใช่เพียงคำทำนาย ท่านกินเห็นซิ"

เป็นครั้งแรกที่ชายปริศนาเอ่ยนามของสุนัขป่า ขณะเงยหน้าส่งสายตาคมกล้าไปสบดวงตาสีเทาของผู้มีอำนาจเหนือป่าอันกว้างใหญ่แห่งนี้

"แม้ข้าสะกดท่านได้ในตอนนี้ แต่อีกห้าร้อยปีข้างหน้าจะมีไซเคนโยอีกคนมาปลดผนึกที่ข้าทำได้...และท่านจะไม่มีทางหนีชะตากรรมครั้งนี้ได้อีก"

"ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะรอชะตากรรมของข้า"

สายตาแน่วแน่บอกจุดประสงค์เดิมของสัตว์สี่ขาในความมืด ทำให้ชายหนุ่มแยมรอยยิ้มที่ริมฝีปาก ไม่ใช่เพราะถูกใจความแน่วแน่นั้นคงของอีกฝ่าย แต่เป็นเพราะสิ่งที่กำลังจะเกิด มันคือสิ่งที่เขาคาดเคาไว้แล้ว

...หมอกตาแรกเคินแล้ว

ครี๊ด!

ทันทีที่ชายหนุ่มเริ่มร่ายอาคมผนึก เมฆคำตะมิงก็ก่อตัวบนท้องฟ้า เสียงคำรามกู่ก้องกังวานไปทั่วผืนป่าลึก พื้นดินสั่นสะเทือนเหมือนเกิดอาเพศและไหวแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามบทสวดที่หลังไหลออกมาจากริมฝีปากเขา

เปรี้ยะ เปรี้ยะ

ครีน!

พื้นดินที่อยู่เบื้องหน้าชายหนุ่มเริ่มแยกออกราวกับกระดาษที่ถูกฉีกก่อนทะยานพุ่งขึ้นสูงสู่ท้องฟ้ามีคมมีด ประจุเสาดินตันยักซ์ จนทำให้ต้นไม้มากมายทั่วบริเวณหลุดร่วงออกจากผืนดินราวกับห่าฝน

เปรี้ย้อย!

ทันใดสายฟ้าก็ฟาดผ่าลงบนร่างของสุนัขป่าตัวใหญ่ ฉับพลันร่างสุนัขป่าก็ค่อยๆ กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่าแข็งแกร่งในอาภรณ์สีดำสนิท เครื่องแต่งกายดูแปลกตา คล้ายชุดคาริณู¹ ผสมเครื่องแบบของนักรบ ไหล่ขวาพาดทับด้วยขนสัตว์ฟูฟ่องสีดำและยาวจุดพื้นเหมือน

¹ ชุดคาริณู คือ เครื่องแต่งกายชายสมัยเฮอัน เป็นเสื้อสวมค่านนอก

หางของสุนัขป่า ทว่านัยน์ตาคมกริบสีเทาสวยงามที่สะกดทุกสิ่งกลับไม่แตกต่างจากเค็มแม่แค่น้อย มันยังคงทรงอำนาจ เข้มเฉียบ และนิ่งเหมือนผืนน้ำ

เส้นผมสีค้ำเงาของเขายาวสยายล้อมกรอบใบหน้าคมราวกับรูปปั้น... ใบหน้าที่หล่อเหลางดงามจนคุณ่ากลัวราวกับถูกจงใจปั้นแต่งขึ้นมา กลางหน้าผากปรากฏสัญลักษณ์เล็กๆ เป็นลวดลายสีค้ำคล้ายกลีบดอกไม้เล็กๆ สามกลีบ

สุนัขป่าหนุ่มเวลานี้แทบไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ทั่วไป สิ่งที่แตกต่างกันมีเพียงใบหูเรียวยาวแบบปีศาจ และความมดงคางสมบูรณ์แบบที่เกินกว่ามนุษย์ทั่วไปจะพึงมีได้

ร่างของเจ้าปีศาจลอยสูงเข้าสู่ใจกลางของเสาคินที่ถูกอาคารสร้างจัน และเพียงเสี้ยววินาทีเมื่อร่างในอาภรณ์สีดำสนิทจมดิ่งสู่ใต้ดินที่ถูกผ่าแยก เสาคินทั้งสองข้างก็โถมเข้าหากันฉับพลันเหมือนคลื่นน้ำ และก่อตัวจันเองอย่างอัศจรรย์ กลายเป็นภูผาสูงตระหง่านกลางลานโล่งในเวลาไม่ถึงนาที ทิ้งไว้เพียงพื้นที่ที่ไร้คนไม่เคในรัศมีสองร้อยเมตรรอบตัวมัน จากนั้นทั้งฟ้าผ่า ทั้งอาเพศทุกอย่างก็หยุดสนิทราวกับไม่เคยเกิดสิ่งใดมาก่อน

ชายหนุ่มผู้ทำพิธีกลับมาเย็นนิ่ง จ้องมองภูเขาเบื้องหน้า ก่อนหันหลังเดินกลับไปยังเส้นทางเดิมที่ตนเข้ามา ไม่มีแม่แค่น้ำกล่าวอาลาปีศาจที่เขาผนึกอยู่ใต้นั้น จะมีก็เพียงคำกระซิบแผ่วกับตัวเองว่า

"จงจำไว้ท่านกินเทียนซี 'ซีวิด' จริงๆ ของท่านจะเริ่มขึ้นหลังจากนี้ อีกห้าร้อยปี"

ญี่ปุ่น ด้ร้อยปีต่อมา

กรุงโตเกียว ปีเฮเซที่ 24 ก่อนเวลาปัจจุบันครึ่งปี...

สายฝนตกเปาะแปะลงกระท่อมสี่เสา แสงจากหยกน้ำมีไม่มากนัก แต่ก็มากพอจะทำให้รู้สึกหนาวเย็น และชื้นแฉะ กระนั้นร่างสูงๆ ของเด็กสาวในชุดนักเรียนมัธยมปลายของโรงเรียนเอกชนมีชื่อแห่งหนึ่งก็ยังคง

ยื่นนิ่งไม่ขยับ และปรายนัยน์ตาลังกรรอบแวนทรงที่อ้อๆ ลงมองบางสิ่งที่
พื้นตรงหน้าตน

ร่างของสุนัขขนสีสกปรก คุณออกว่าเป็นพันธุ์ผสม นอนหายใจหอบ
หมดเรี่ยวแรงอยู่กลางสายฝนปรอย นัยน์ตาสีน้ำตาลทองอ่อนแสงจนแทบ
ดับสนิท แต่ก็ยังใช้เรี่ยวแรงที่เหลือฝืนความหนาวเหน็บรอบตัวพ่นลม
หายใจออกเป็นช่วงๆ

เด็กสาวเรือนผมสีน้ำตาลที่ตัดสั้นประบ่ายังคงมองค่างยังสัคว์
เคร่งฉานตรงหน้าอย่างเสียบงัน ไม่มีความเห็นใจหรือสงสารในดวงตา
สีน้ำเงินแปลกตาของเธอ มีเพียงความว่างเปล่า และเย็นชาที่คุณเห็นหนาว
กว่าสายฝน เธอมองเจ้าสุนัขกลับ ก่อนเปรยขึ้นเนิบช้า แต่มีแววไม่สบ
อารมณ์อยู่ลึกๆ ว่า

"เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงได้เกลียดหมา..."

ช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าสมเพชสิ้นดี...

ครึ่งปีต่อมา

"ฉันไม่รับงานนี้!"

เด็กสาวเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลยาวประบ่าไวขิ้น ขณะผูกโบ
สีน้ำเงินเข้มบนคอของเครื่องแบบนักเรียนเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียนตาม
ปกติของเธอ หัวคิ้วแทบขมวดแน่นไปพร้อมกับโบสีน้ำเงินที่ผูกตามแรง
อารมณ์

และสาเหตุการไวขิ้นนั้นก็เพราะจดหมายฉบับเดียว

"มีอะไรหรือขอรับท่านเลนยะ"

ถ้อยคำที่ฟังโบราณจากข้างหลัง ก็ทำให้ 'เลนยะ' ปรายตากลับไป
ยังคันเสียง แล้วเห็นร่างของวิญญาณซามูไรหนุ่มดวงหนึ่ง

ใช่...ร่างของวิญญาณ และเขาเป็นดวงวิญญาณจริงๆ ตามความ
หมายที่ว่ามา หรือจะเรียกว่าผีก็ได้ หากจะเข้าใจได้ง่ายกว่า ถึงแม้ความ
เป็นจริงคำว่า 'ผี' จะใช้กับศพของคนตาย ไม่ใช่วิญญาณของคนตายก็ตาม

แต่มันคงไม่แตกต่างกันในความคิดคนทั่วไป

และถึงจะบอกว่าเป็นดวงวิญญาณแต่ก็ไม่ได้โปร่งแสงจนมองทะลุได้หรือเป็นหมอกควันสีขาวอย่างในหนังสือของขวัญ เขายังมีรูปร่างที่ดูสมบูรณ์ อยู่ในชุดกิโมโนแบบผู้ชายสีเทาเข้มพร้อมมีคาบคาคานะเล่มยาว สะพายพาคออยู่กลางหลัง เพียงแค่ความซัดเจนของร่างกายเริ่มจางหายจนมองไม่เห็นตั้งแต่ช่วงหัวเข่าลงไปเท่านั้น

และวิญญาณซามูไรที่อยู่ร่วมกับเด็กสาวหน้าตาไม่ค่อยรับแขกผู้นี้มาหลายปี จนชินชากับท่าทางฉุนเฉียวของเธอที่มักเจอประจำก็อดสงสัยเรื่องที่เธอหงุดหงิดอย่างไม่มีสาเหตุครั้งนี้ไม่ได้

"จะมีอะไรที่แม่คุณโมโหจนเป็นเค็อกเป็นร้อนขนาดนี้ล่ะ โคนลคค่าจ้างละสิ" คราวนี้คำถามกวนๆ มาจากร่างวิญญาณของเด็กชายอายุไม่เกินสิบขวบ ดวงวิญญาณอีกดวงในบ้านหลังนี้ที่ทำเอามนุษย์คนเดียวต้องมองค้ำยดวงตาสีน้ำเงินเหี้ยมกลับไป พร้อมคำสวนเฉียบหนึ่ง

"ถ้าไม่อยากตายอีกรอบ ก็หุบปากซะทาวไร"

วิญญาณเด็กชายแทบกลืนน้ำลายไม่ลงคอเมื่อเจอสายตานั้น

"ฉะ...ฉฉฉยังไม่ตายสักหน่อย ฉะ...แค่หาร่างตัวเองไม่เจอเท่านั้นเอง" วิญญาณเด็กชายได้คิดๆ ซักๆ ทั้งกลัว ทั้งอยากเอาชนะ แม้รู้ว่าคงไม่มีทางสู้คนตรงหน้าได้ก็ตามที

วิญญาณซามูไรหนุ่มมองดูเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างจนปัญญาจะห้าม แม้อยากเตือนวิญญาณเด็กชายว่าอย่าหาเรื่องเลนยะ ก็จะไม่ยอมปัญหาหนักกว่าเดิม เพราะเขาคงไม่มีทางเถียงเจ้าหล่อนชนะ ที่สำคัญเด็กสาวนาม โซเคนโย เลนยะ คนนี้ก็ไม่ใช่มนุษย์ที่วิญญาณควรเข้าไปยุ่งนัก...ความจริงแม้แต่มนุษย์ด้วยกันก็ไม่ควรยุ่งกับเธอ

วิญญาณที่กำลังหาต้นเหตุของเรื่องหันไปสะคุตตากับกระดาศษีที่เพิ่งถูกแกะออกจากซองจดหมาย แล้ววางแผ่หลายอยู่กลางโต๊ะเตี้ยๆ เข้าชุดกับโซฟา

ซึ่งมันทำให้เขาต้องก้มดูเนื้อหาในจดหมายทันที สันนิษฐานว่ามัน

คือสาเหตุความหงุดหงิดของเด็กสาว และไม่นานที่ได้ไล่อ่านอย่างละเอียด
วิญญาณขามูโรหมุ่มก็เบิกตาโตแล้วหันไปหาคนเปิดจดหมายฉบับปล้น

"ท่านเลนยะ ท่านต้องรับงานนี้นะขอรับ!"

เลนยะหันไปหรื้นัยน์ตาสีน้ำเงินแปลกตากับวิญญาณค้ำหลังทันที
เช่นกัน

"งานพรอค์นั้นใครจะทำ" เด็กสาวว่า เธอทำหน้าที่เบ้เหยียดเหมือน
จดหมายนั้นเป็นขยะ แล้วรีบต่อประโยคทันทีที่เห็นว่าคู่กรณีจะอ้าปากแย้ง
"ให้ไปกำจัดปีศาจที่ปากก็ปีศาจ แกก็อยู่กับตระกูลฉันตั้งหลายปี 'โยชิฮาระ'
น่าจะรู้ว่าจะการที่จะกำจัดปีศาจในป่านั้นได้ต้องปลุกไอ้ตัวอะไรขึ้นมา อย่า
คิดว่า 'หมอผี' รับงานแบบมั่วซั่วสิ"

คนที่เห็นว่าคนคือหมอผีทำให้วิญญาณขามูโรอ้าปากค้าง ไม่รู้
จะเอ่ยต่ออย่างไร เมื่อเขาก็พอจะรู้คิว่างานที่ถูกส่งมาในจดหมายฉบับนี้ ไม่ใช่
เรื่องง่ายอย่างที่เธอบอกจริงๆ

"อีกอย่าง" เลนยะเปรยขึ้นใหม่ แล้วยักไหล่ข้างหนึ่งอย่างดูถูก
"งานยากบรรลุชขนาดนั้นเงินแค่สองแสน... ใ้อ้ำที่ไหนมันจะง่ทำให้ งาน
ขึ้นเท่าภูเขาแต่จ่ายเท่าก้อนกรวด นี่มันฉีกหน้ากันชัดๆ"

หมอผีสาวปรามาสคนสั่งงานอย่างไร้หัวใจ ขณะวิญญาณเด็กชาย
กลับก้มไปดูตรงค่าจ้างในจดหมายนั้นและนับศูนย์ที่ฟุ้งท้ายเลขสองอีกครั้ง
อย่างเสียไม่ได้

"หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หะ...!"

วิญญาณเด็กชายชะงัก รีบเงยหน้ามองเลนยะที่ตอนนี้กำลังเดิน
มาหยิบกระเป๋านักเรียน

"เลนยะ นี่มันไม่ใช่แค่สองแสนนะ นี่มันศูนย์หกตะ..."

ยังไม่ทันที่วิญญาณเด็กชายจะพุกจิบ หมอผีสาวก็พุ่งตรงมาเหมือน
เท้าติดจรวด คำว่าเจ้ากระดาศที่วางไว้บนโต๊ะมาคู่ทันใด

"สองล้านเยน!" เจ้าตัวร้องอย่างคั่นตะลึง แกมสงสัยว่าคนอย่าง
เธอตกสำรวจเรื่องเงินๆ ทองๆ ไปได้อย่างไร

เลนยะเป่าปากหวิว อารมณ์ดีขึ้นทันทีกับค่าจ้าง เปลี่ยนท่าทีจากหน้ามือเป็นหลังมือได้เร็วอย่างน่าเหลือเชื่อ พลังว่า "แหม งานนี้ก็ไม่เลวเท่าไรหรอกเนอะ"

แต่โยชิฮาระที่มองพฤติกรรมนั้นของเลนยะกลับเริ่มมีสีหน้ากังวลและอคเอยเื้อนอย่างสุภาพไม่ได้ว่า

"ท่านเลนยะ ครั้งนี้ช่วยรับงานโดยคิดถึงเกียรติของโซเคนโยก่อนเงินได้ไหมขอรับ"

"ทำไม เกียรติของโซเคนโยมันทำให้ฉันได้ค่าจ้างเพิ่มไรง" เธอสวนกลับหน้าคายทันที ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายพยายามส่อนัยอะไร

"เปล่าขอรับ ข้าแค่อยากให้เห็นท่านรับงานนี้ในฐานะนักปราบปีศาจ ไม่ใช่แค่หมอมือ..."

"ต่างกันยังไงเล่า" เธอคัดค้านของโยชิฮาระ แล้วว่าต่ออย่างเฉยชา "สุดท้ายก็คือจัดการกับสิ่งมีชีวิตอื่นที่ทำให้มนุษย์รู้สึกว่าคุณตัวเองค้อยกว่าเหมือนกัน...เพราะตัวเองไม่ได้อยู่ในชั้นสูงสุดของห่วงโซ่อาหารแล้ว เลยกลัวขึ้นมา พอกลัวก็รีบหาทางกำจัดทิ้งก่อน...นั่นแหละความหมายแท้จริงของการกำจัดปีศาจ ก็แค่การทำให้มนุษย์รู้สึกว่าคุณตัวเองยังเป็นเผ่าพันธุ์เดียวที่ครองโลกอยู่"

มันเป็นคำสรุปอย่างแห้งแล้ง จนวิญญาณซาโมไรหนุ่มต้องระบายนมหายใจอย่างปลงอนิจจังกับความคิดแง่ลบนั้น แม้จะไม่มีลมหายใจแล้วก็ตาม

นิสัยเฉยชา เป็นจอมวายร้าย และถูกเกือบทุกสิ่งคือสิ่งที่ โซเคนโยเลนยะเป็น และเขาู้จักเธอดีเกินกว่าจะไปเปลี่ยนแปลงอะไรในตัวเธอ กระนั้นก็ต้องย่ำถึงสถานะจริงๆ ที่ไม่ยอมให้ล้ม

"แต่นักปราบปีศาจ ไม่ใช่แค่กำจัด หรือฆ่า มีทั้งปกป้อง และหลายครั้งเราเลี้ยงจะฆ่า แต่ใช้วิธีที่ให้คิดกับทุกฝ่าย เราให้เกียรติสิ่งมีชีวิตอื่นเหมือนให้เกียรติตัวเอง เพราะแบบนั้นโซเคนโยถึงถูกเรียกว่านักปราบไม่ใช่ฆ่า"

"แล้วจะให้ฉันรับไหม" เสนาะถามกลับคครำคาญเมื่อวิญญาณตรงหน้าเริ่มเข้าบทสนทนาเป็นโซเคนโยแก่เธอ 'อีกครั้ง'

"ขอรับ ข้าอยากให้คุณเล่นซะทำ แต่สำหรับงานนี้ ข้าแค่อยากให้คุณรับในฐานะโซเคนโย ทำเช่นนักปราบปีศาจ ให้คิดถึงเกียรติตระกูลของท่าน..."

"ทำไมต้องคิดให้ปวดหัวด้วยล่ะ คนมันตายไปหมดแล้วจะไปฟื้นผยองหาคะเจ็บทำไม" คำพูดเจ็บแสบของแม่ตัวดีได้กลับมาทิ่มแทงใจจะพุดจบ แล้วบอกว่า "แถมชื่อโซเคนโยแปลว่าอะไรฉันยังไม่รู้ด้วยซ้ำ ไหนจะชื่อเล่นซะนี่อีก..."

"ชื่อท่านเป็นหนึ่งในชื่อของอสุรฝาแฝดที่เป็นต้นกำเนิดโซเคนโย... ท่านก็รู้ถึงตำนานของมัน" โยชิฮาระเอ่ยแทรกทันที เหมือนกลัวว่าเธอจะลืมต้นกำเนิดของตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

ซึ่งเล่นซะก็ประศดเสียดกลัวหัวเราะกลับทันควัน

"ไอ้อสุรฝาแฝดที่กินกันเอง จนกลายเป็นคำสาป... เป็นชื่อที่มงคลสุคา"

"อสุรฝาแฝดที่กินกันเอง?" วิญญาณเด็กชายต้องสะดุดกับคำกล่าวถึงเรื่องราวบางอย่างที่เขาไม่เคยรู้จากเล่นซะ และอดตั้งคำถามไม่ได้ "อะไรคืออสุรฝาแฝดเธอ..."

"ไม่ใช่เรื่องของแก ทาโร"

ผีน้อยชะงักคำฉับพลันเมื่อเล่นซะเอ่ยสั้นๆ เสียงเย็นเฉียบ พร้อมนัยน์ตาสีน้ำเงินที่หริ่เหม็งนำขนลุก และกลิ่นอายบรรยายอากาศกดดันจนหนักอึ้ง เล่นเอาทาโรต้องผวาสิ้น เพราะวูบแรกที่เห็น เขานึกว่าจะถูกเจ้าหล่อนฉีกกระชากให้ขาดเป็นชิ้นๆ เคียนั้น

เล่นซะเหมือนจะทำให้เขาไม่มั่นใจเข้าไปทุกวันว่าเธอเป็นเด็กผู้หญิงหรือเป็นปีศาจปลอมตัวมาในร่างของเด็กผู้หญิงกันแน่ เมื่อเจ้าหล่อนมีนัยน์ตาสีน้ำเงินดุชะงากขนาดนั้น... ถ้าเล่นซะไม่ใช่หมอผี เขาคงไม่เชื่อว่าเธอเป็นมนุษย์จริงๆ ด้วยซ้ำ

ว่าแต่เขาเฉลอถามอะไรที่ไม่ควรสุุดๆ เข้าไปแล้วใช้ไหมเนี่ย
แค่โชคยังดี เมื่อตัวช่วยอย่างวิญญาณขามูโรหนุ่มเอ่ยถึงความ
สนใจของหมอผีสาวออกไปจากเขาในเวลาไม่นาน

"จันสรุปว่าท่านเลนยะจะรับงานนี้แน่นอน และจะทำอย่างดีที่สุด
ใช้ไหมขอรับ...แบบนี้ปราบปีศาจจริงๆ"

เลนยะกลอกตาขึ้นข้างบนอย่างสุุดทน "อย่าเข้าชี้ฉันนักได้ไหม
โยชิฮาระ ครั้งนี้รู้สึกแจะวุ่นวายเป็นพิเศษเลนยะ"

"ขออภัยขอรับ ข้าเพียงแต่อยากให้คุณให้ความสำคัญแก่ตระกูล
ท่าน..."

"ทำไมต้องสนใจโชเคนโยชานาคันั้น" เลนยะคักคอโยชิฮาระอีกครั้ง
"คนที่ทำให้แแก่ต้องมาอยู่ในสภาพนี้ตลอดห้าร้อยปีนะ เป็นคนเฮงชวยใน
ตระกูลนี้ไม่ใช่รึไง"

คำถามนี้ยังเข้าหาวิญญาณประจำตระกูลอย่างโยชิฮาระ ทำให้เขา
ต้องเงยหน้าขึ้นมา จากสีหน้าสำนึกผิดแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มบางๆ อย่าง
ภาคภูมิใจ แวดคามีประกายกล้ำราวกับได้รับเกียรติจากคำถามเช่นนี้

"ไม่ใช่คนเฮงชวยนะขอรับ หากแต่เป็นบุรุษที่เก่งกาจและอ่อนโยน
ต่างหาก การที่แพ้ฝีมือคาบของคณู้นั้น ข้าก็ไม่เคยคิดเสียใจ แม้ข้าจะถูก
กักวิญญาณไว้เช่นนี้ แต่ก็มีศักดิ์เทียบเท่าอาจารย์ที่สอนคาบให้แกโชเคน-
โยทุกรุ่น และถึงเวลาจะผ่านมาห้าร้อยปีแล้ว แต่ข้าก็ยังคงจำวันที่ข้าเจอ
คณู้นั้นครั้งแรกได้แม่นยำ แม้เป็นเพียงวิญญาณ แต่ท่านผู้นั้นก็ให้เกียรติ
ข้าเสมอ..."

"อย่าทำนิสัยเหมือนสุนัข โยชิฮาระ"

เป็นอีกครั้งที่ผู้เป็นวิญญาณประจำตระกูลต้องหยุดถ้อยคำกับ
สิ่งที่ไคฮิน ขณะเลนยะก็เน้นยำ

"ชื่อสัตย์ รักดี และโง่ ฉันไม่ชอบไอ้สัตว์หน้าขนสี่ขาพวกนี้ แแก่ก็รู้"

โยชิฮาระจำต้องระบายลมหายใจอย่างเข้าใจ และพยักหน้ารับคำ
อย่างเสียไม่ได้

"พูดถึงเจ้านั้นที่โรมันเป็นนึ่งทุกที ให้ตายสิ" เสนาะบ่นอุบอย่างเสียไม่ได้ กับการเห็นท่าทางที่ดูสลกลงของวิญญาณซามูไร

ทำไมเธอต้องมานั่งฟังเรื่องพร่ำว่าราคาของคนที่ตายไปแล้ว ค้วย...ตายแล้วทั้งคนที่ถูกกล่าวถึงและคนกล่าวถึงนั้นแหละ

ยิ่งท่าทางของวิญญาณซามูไรหนุ่มที่แสดงออกเหมือนสุนัขผู้ซื่อสัตย์ เทิดทูนเจ้านายตนเหนือทุกสิ่ง ยิ่งทำให้เธอไม่สบอารมณ์

"สรุปว่าฉันรับงานนี้...แต่ถ้างานมันยากเกินค่าจ้าง ก็จบ" เสนาะว่าปิดท้ายอีกครั้งก่อนออกไปจากบ้านเช่าของตน ไม่สนว่าวิญญาณสองดวงจะมองเธอด้วยสายตาคำซัดใจ เมื่อเธอแสดงเจตนาารมณ์ซัดว่ายังสนแค่เรื่องเงิน ไม่ใช่ความปลอดภัยของใคร

แต่เธอเองก็อยากรู้นักว่าทำไมวิญญาณประจำตระกูลของตนถึง ย้านักย้าหนาให้ไปในฐานะโซเคนโย ไม่ใช่แค่หมอมผี

ไอ้เจ้าสิ่งๆที่เธอจะไปเจอมันต้องให้เกียรติกันขนาดนั้นเลยหรือยังไง

2

ท่านหญิงชายุยะ

"โอะโฮ- บ้านหรือปราสาทเนี่ย"

เสียงอุทานเล็กๆ ของวิญญาณเด็กชายคังซึน ขณะเงยหน้ามอง
คฤหาสน์แบบญี่ปุ่นโบราณที่แม้มีชั้นเดียว แต่ระเบียงไม้ทอดยาวแตก
แขนงออกไปจนมีขนาดใหญโตกว้างขวาง กินอาณาเขตพื้นที่ไปหลายสิบไร่
และสลัซับซ็อนเหมือนเขาวงกต

ทุกอย่างดูยิ่งใหญ่อลังการ ตั้งแต่รั้วบ้านที่ทอดยาวเป็นร้อยเมตร
จนถึงประตูทางเข้าที่เป็นเสาไม้คันทนาเหมือนประตูโทริอิ และคิปปายชื่อ
ตระกูลแผ่นยาวบนเสาคันทนาหนึ่ง โดยเขียนตัวหนังสือไว้ว่า 'โอเคคะ' พร้อม
มีประตูไม้บานคู่สูงราวๆ เกือบสามเมตร เหมือนประตูปราสาทต้อนรับ

และเมื่อผลักมันเปิดเข้าไป ทาไรก็ต้องตะลึงกับสวนแบบญี่ปุ่นที่มี
หินทรายแผ่นยาวปูลาดเป็นทางเดินตั้งแต่ประตูรั้ว ทอดไปถึงทางขึ้นด้าน
หน้าของคฤหาสน์ โดยสองข้างทางเป็นพื้นหญ้า และปลูกไม้ยืนต้นเป็น
หลัก เช่น ซากุระ บ๊วย โอ๊ก เมเปิล และพวกไม้สนชนิดต่างๆ ที่เขียวสด
ตลอดปี เข้ากับบ้านอย่างลงตัว ทำให้เมื่อก้าวเท้าเข้ามาครั้งแรก ราวกับ
หลุดเข้ามาอยู่ในเทพนิยาย

"อย่าทำตัวบ้านนอกน่า ทาโร่ แค่สมัยก่อนตระกูลอึเคะเคยเป็นเจ้าเมืองปกครองเมืองเล็กๆ ทางตะวันตกของโตเกียวนี้ มีเงินมีทองจ้างชาวบ้านขนาดนั้นก็คงไม่แปลกหรอกที่จะมีบ้านแบบนี้ อีกอย่าง...ความจริงมันก็ได้ใหญ่อะไรเท่าไร" หมอผีสาวคูดูก พลังมองรอบๆ เพื่อหาคนที่จะมาต้อนรับหรือคนว่าจ้าง

ขณะโยชิฮาระหันมาต่อคำพูดของเลนยะด้วยความภาคภูมิใจแทบทันที

"ใช่แล้วขอรับท่านทาโร่ ถ้าเทียบกับคฤหาสน์ของตระกูลโซเคนโยแล้ว ยิ่งเล็กกว่า..."

"เลิกพรวดถึงบ้านสับปะรังเคนั้นซะที ตอนนี้มันก็เป็นแค่ซากไม้...มีคนมาแล้ว!"

เลนยะคักคอวิญญาณซาโมไรอย่างฉับไว ก่อนรีบหันไปหาร่างร่างหนึ่งที่เดินมาตามทางเดินหินเบื้องหน้าและไม่ได้สนใจว่าวิญญาณที่กำลังขึ้นชมบ้านของเธออย่างภูมิใจเวลานี้ต้องอ้าปากค้างกับการแทรกคำพูดร้ายกาจจากเจ้าของบ้านที่ว้าซะเอง

ผู้ที่เดินเข้ามาหาเด็กสาวร่างสูงเป็นชายชราร่างเล็กเคี้ย และอยู่ในชุดกิโมโนสีเขียวเทา สวมทับด้วยฮาโอริ² สีน้ำตาลอ่อนอีกชั้น บนใบหน้าเหยี่ยวของเขามีหนวดเคราสีขาวรอบปาก ซ้ำหัวล้านจนสะท้อนแสงอาทิตย์เล่นเอาเลนยะต้องเบี่ยงหน้าหลบแสงที่สะท้อนออกมาจริงๆ จากศีรษะของเขาเล็กน้อย

ชายแก่ที่น่าจะเกินเจ็ดสิบไปแล้วคนนี้ แทบให้ความรู้สึกเหมือนคนที่หลุดออกมาจากอีกยุคอย่างไรอย่างนั้น

"ฉันอึเคะ โยรุจิเมะ เข้าบ้านรุ่นที่ 52...เออคงเป็นโซเคนโย เลนยะสินะ" คาเฝ้าอึเคะหรือคาเล็กเมื่อมาหยุดอยู่เบื้องหน้าเธอและได้มองหมอผีสาวตั้งแต่ใบหน้าจครองเท้าบูตสีดำอย่างไม่มั่นใจในฝีมือนัก ทว่าก็

² เสื้อคลุมสำหรับสวมทับกิโมโน

หยุดพิจารณาเมื่อขาของเลนยะที่มีผ้าพันแผลสีขาวพันไว้แน่นหนา เล็กน้อย รวากับคูให้แน่ใจว่าเธอเป็นโซเคนโยจริง

แม้จะรู้แล้วว่าหมอผีที่ตนจ้างเป็นเด็กผู้หญิง แต่พอมานเจอกับตาจริงๆ มันก็อกระแวงไม่ได้...

"สิบหก"

"ว่าไงนะ" ชายแก่เงยหน้ามองใบหน้าเด็กสาวทันที ซึ่งเธอก็ฉวยรอยยิ้มมาให้

"ฉันทายสิบหก" เลนยะย้ำประโยคแรกด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

แต่คำพูดเพียงประโยคสั้นๆ และบางสิ่งที่ชายแก่สัมผัสได้จากเด็กสาวตรงหน้า ทำให้เขาหยุดคิด เริ่มสนใจเธอนิดๆ เพราะเท่าที่เห็น แม้เธอจะมีรอยยิ้มอ่อนโยน แต่มันก็อ่อนโยนจนดูเลี่ยนเลยเชียว แถมนัยน์ตาสีน้ำเงินไม่ได้ยิ้มตามปากแม้แต่นิดเดียว ทว่ามีประกายท้าทายอย่างเจียบบัง ยิ่งมองสบลึกเข้าไปก็ยิ่งเห็นความแข็งแกร่งราว มีอำนาจซ่อนอยู่

นี่คงเป็นสิ่งเดียวที่โกหกไม่ได้ว่าเธอมีสายเลือดของโซเคนโยอยู่เต็มเปี่ยม

และไฉนการบอกอายุตัวเองนำมาก่อน แสดงชัดว่าเธอรู้ดีว่าถูกเขาประเมินอยู่

ใบหน้าเหยยหน้าขยับรอยยิ้มมุมปากท้าทายนิดๆ ก่อนตั้งคำถาม

"เธอคงเก่งใช้ย้อยละสิ"

เลนยะก้มตัวลงเล็กน้อย สบตาคนตั้งคำถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เช่นเดิม

"ฉันทึกว่าคุณเป็นคนที่น่าสนใจพอในการเลือกคนมาทำงานให้ค่ะ"

นั่นหมายถึงถ้าเธอไม่มีฝีมือ ก็แสดงว่าเขาเิ่งเองที่คนจ้างเธอมางั้นสิ

"ใช่..." ชายแก่จำต้องครางรับอย่างเสียไม่ได้

ซึ่งนั่นทำให้เด็กสาวตรงหน้าพยักหน้ารับนิดๆ และว่าอย่างมั่นใจ

"งั้นฉันก็เก่งพอ"

เป็นอีกครั้งที่คนสูงวัยต้องยืมถูกใจกับคำสรุปของคนอ่อนวัยกว่า
อย่างอดไม่อยู่...ตอบได้น่าประทับใจและน่าหมั่นไส้ในเวลาเดียวกัน

"ก็ดี ฉันจะได้มั่นใจว่าจ้างไม่ผิดคน...งั้นเดินตามฉันมา แล้วจะเล่า
รายละเอียดเกี่ยวกับงานที่เธอต้องทำให้ฟัง" ร่างเตี้ยๆ สังก่อนเดินนำ
หมอผีสาวไปยังตัวอาคารทรงญี่ปุ่น

และเมื่อเธอถอดรองเท้า เดินขึ้นมาด้านบนของระเบียงไม้ที่ขั้คน
เงวับ ถึงได้เห็นว่าที่นี่ไม่ได้มีแค่คาเฟ่ไอศกรีม เหล่าแม่บ้านยืนเรียงแถว
ประจำอยู่บนระเบียงกันหลายคน เพื่อรอรับใช้เจ้าของบ้าน ซ้ำยังกัมสิทธิ์ชะ
ค่อนข้างแปลกเช่นเธออย่างมีมารยาทพร้อมเพรียง

ซึ่งนั่นแสดงชัดว่าชายแก่ตรงหน้าจริงใจจะมาต้อนรับเธอด้วย
ตัวเองโดยไม่คิดใช้โครมาแทน

ดูเหมือนชื่อโซเคนโยจะยังมีคนเกรงใจอยู่มากก็น้อย

"เออคงรู้งานนี้ต้องทำอะไรบ้าง นอกจากรู้งานจำนวนตัวเลข
ค่าจ้างมันสูงนะ" คาเฟ่ไอศกรีมเอ่ยคำถามแรกมาหยั่งเชิง

ดวงตาสีน้ำเงินเหลือบลงค่า มองร่างเตี้ยกว่าของคนสูงวัยด้วย
ความรู้สึกที่อยากยืมเหยียดคำถามที่คั่งใจสปรมาทคน และแสดงชัด
ถึงความไม่เชื่อใจ...แต่ไว้ก่อน เพราะคนตรงหน้าก็คงเจนโลกมามาก
เหมือนกัน ถ้าคิดจะหาเรื่องคงต้องระวังตัวดีๆ

"ฉันเกลียดเรื่องเสียง" เธอตอบไปแค่นี้ ก่อนส้าทับ "ดังนั้นถ้าอะไร
ที่เสียงเกินไป ฉันจะไม่รับทำ"

"ก็แค่อยากทวนให้มั่นใจ...ว่าเธอจะไม่เด็กไปสำหรับงานนี้" ไอศกรีม
ว่าเรื่อยๆ เหมือนเอ่ยขึ้นลอยๆ

เลนยะส่งรอยยิ้มการค้าให้ผู้ว่าจ้างอีกครั้ง พลางว่า

"ไอศกรีมซัง ถ้าเราขาดความมั่นใจกันเอง งานนี้เราคงร่วมมือกัน
ยาก...เพราะถ้าคุณไม่มั่นใจในตัวฉัน ฉันก็แก่กลับไปมือเปล่า ส่วนคุณ
ก็ต้องรับกรรมกับปีศาจนั้นต่อไป คุณมีแต่จะเสียกับเสีย ส่วนฉันไม่ได้
ไม่เสีย...เว้นเสียค่ารถไฟนิดหน่อย ดังนั้นฉันว่าคุณมีทางเลือกเดียวคือ ต้อง

มั่นใจว่าฉันจะทำได้ และเงินคุณไม่สูญเปล่า นั่นคงจะดีที่สุดสำหรับตอนนี้ และกับทุกฝ่าย"

ผู้จ้างวานต้องนั่งเียบไปนิคตันที่กับสิ่งที่ได้ยื่น ก่อนยกมือมาลูบ หนวดเคราสีขาวไปมาอย่างถูกอกถูกใจ นานๆ ทีจะมีคนรุ่นหลานมา 'คุย เล่น' ค่ายแบบที่เขาชอบ...ก็สนุกไปอีกแบบ

"นั่นสินะ" ชายแก่หึ่งทำยก่อนเดินนำคอ

ปัญหามากมายเริ่มหลังไหลออกมาจากปากของชายชรา เรื่องแรก คือปีศาจที่หลุดจากผนัง คามค่ายเรื่องที่เขาต้องปิดเรื่องปีศาจในป่ากัก ปีศาจไม่ให้คนในพื้นที่รู้มาตลอดอายุขัยของตน ทั้งปัญหาที่คืนในป่าที่ทาง รัฐจะขอยึดเป็นพื้นที่ของรัฐ ทั้งเรื่องที่เขาต้องขึ้นศาล แต่ยังหาทนาย ฝีมือปากคมๆ และหลักฐานเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่คืนไปสู่ในศาลไม่ได้ แกรมด้วย เรื่องสาทกะเปื่อยันเรือบ ทั้งหลาน ทั้งลูก ทั้งภรรยาที่เสียไป จนเหมือน คนสูงวัยไม่เคยมีใครคอยช่วยมานานแล้ว และต้องการหาคนระบายนไส้ ซึ่ง มันก็ไม่เข้าหูหมอมือสาวสักเรื่อง

แต่พวกก็พูดเถาะ ความจริงที่เหล่าทายาทิเคคะต้องมาพัวพันกับ เรื่องป่ากักปีศาจแบบนี้ มันก็เพราะตระกูลของเธอเองนั่นแหละ

ในยุคสมัยที่ปีศาจยังเดินย่ำในทุกที่ได้้อย่างอิสระ และเริ่มสร้าง ความเคือคร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ทำให้เหล่าองเมียวจิและนักปราบปีศาจ ต้องเคลื่อนไหวจัดการพวกมันอย่างเด็ดขาดจนเกิดการแบ่งฝ่ายสู้รบกัน คนฆ่าปีศาจ ปีศาจฆ่าคน ความเกลียดชังทบทวี จนกลายเป็นอคติ

แต่ปีศาจหรือภูตผีก็ไม่ต่างจากมนุษย์ เมื่อมีชั่วร้าย ย่อมมีดีงาม แต่เหล่าผู้มีอคตคคีสิทธิ์ไม่ได้คิดถึงตรงนั้น กระทั่งอคติมาถึงจุดสูงสุด ที่เหตุผลใช้ไม่ได้อีกต่อไป พวกเขาถือกำจัดปีศาจทุกคนไม่มีละเว้น

คังนั้นเมื่อถึงจุดหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ระหว่างปีศาจกับมนุษย์มาถึง จุดแตกหัก ปีศาจสายเลือดบริสุทธิ์ที่กำเนิดจากเทพแห่งป่าเขาจึงขอทำ พันธสัญญาสงบศึก แบ่งแยกปีศาจออกไปจากมนุษย์และสร้างป่ากักปีศาจ ขึ้นเพื่อให้เหล่ามนุษย์อาศัย แทนการถูกล่าจากผู้มีอคตคคทั้งหมด แต่หาก

ปีศาจตัวใดฝ่าฝืนก้าวย่างออกจากป่า และทำร้ายมนุษย์ ปีศาจคนนั้นจะต้องถูกกำจัดทิ้งโดยไม่มีเงื่อนไขเช่นกัน

และว่ากันว่าผู้ที่เป็นคนกลางและเป็นผู้ค้าประกันพันธสัญญา ระหว่างมนุษย์กับปีศาจคือตระกูลโซเคนโยเอง คังนั้นเมื่อเกิดปัญหาอะไร ที่เกี่ยวกับปีศาจในป่ากักปีศาจ โซเคนโยต้องลงมาจัดการด้วยตนเอง แต่เพราะโซเคนโยนั้นถือครองอำนาจเบื้องหลังอยู่ที่แดนเหนือก่อนแล้ว จึงไม่อาจอยู่ดูแลป่ากักปีศาจที่นี่ได้ องค์จักรพรรดิจึงแต่งตั้งตระกูลอิเคะซึนเป็นเจ้าเมืองเล็กๆ แห่งนี้ เพื่อเป็นป้อมปราการกันคนให้ห่างจากป่า และเป็นผู้ดูแลอาณาเขตป่าแทน จนปัจจุบันก็ยังต้องรับภาระนี้รุ่นต่อรุ่น เหมือนเป็นประเพณีของตระกูล

หรือสรุปง่ายๆ ก็คือ ตระกูลโซเคนโยมันก็แค่หาเรื่องให้คนอื่นมารับผิดชอบในสิ่งที่ตัวเองก่อนั้นแหละ

เลนยะนึกย้อนถึงเรื่องเล่าที่เคยฟังมาอย่างเบื่อหน่าย ฆ่าเวลาการ ฟังตาเปล่าตรงหน้าเล่าอะไรเรื่อยเปื่อย ก่อนเลยไปคิดถึงเรื่องค่าจ้างที่ตนจะได้หลังงานนี้สำเร็จ...เป็นเรื่องเดียวในชีวิตที่ทำให้เธออารมณ์ดี ช่วงเวลาที่มโนถึงเงินที่มากขึ้นในบัญชีธนาคาร

และกว่าตาเปล่าอิเคะจะวนกลับมาเข้าเรื่องที่ควร ก็แทบทำให้เธออยากถอนตัวไม่รับงาน ยังดีที่ตัวเลขในจดหมายสั่งงานยังวนเวียนเตือนสติทุกครั้งที่อารมณ์เริ่มร้อน

"เธอคงรู้เนาะว่าทำยังไงถึงจะปราบมันได้" ชายแก่หมุนตัวกลับมาถามเลนยะ ซึ่งตอนนี้มันแค่คิดถึงเรื่องเงินค่าจ้างที่จะบินเข้ากระเป่าเธอ

เลนยะเรียกสติที่หลุดลอยไปถึงเรื่องค่าจ้างที่ยังมาไม่ถึงให้กลับเข้ามา แล้วปรับสีหน้าให้ดูน่าเชื่อถือเช่นเดิมก่อนตอบ

"ปีศาจในป่ากักปีศาจไม่สามารถกำจัดและกักกลับไปเคเดิมได้เลย เพราะมืออาคมของผู้คุ้มครองปกป้องอยู่ ทางเดียวที่ทำได้คือต้องปลดคนникที่ฝึกผู้คุ้มครอง เพื่อให้มาจัดการคนникปีศาจเอง"

"หือ ถ้านั้นก็เหมือนหมามีเจ้าของแล้วไปไล่กัดชาวบ้าน แต่ก็ทำ

อะไรไม่ได้เพราะมีเจ้าของคอยคุ้มหัวอยู่ใช่ไหมเลนยะ" ทาโรถามพร้อมยกตัวอย่างแบบที่คนเข้าใจขึ้นมาทันที ไม่สนว่าใครจะมอง เมื่อความจริงไม่มีใครเห็น และมีเพียงเลนยะเท่านั้นที่เห็นวิญญาณอย่างพวกเขาได้

"เออ โกลั้เคียง แต่มันเสียงมากถ้าไอ้ตัวที่เราระปลุกขึ้นมาไม่เชื่อฟังเรา ใครจะมารับผิดชอบ...คนเอาคอขึ้นเตี้ยมันฉัน ไม่ใช่เจ้าเผ่ามันสักหน่อย" เลนยะหันไปกระซิบกระซาบกับวิญญาณเด็กข้างตัว

แต่ก่อนจะบ่นมากกว่านั้น เจ้าตัวก็ต้องสะอึกกับบางสิ่งจนต้องถอยหลังกลับไปดู

เลนยะถอยกายมามองผ่านมู่ลี่ไม้ที่วาดลายดอกบัวกันฉาด เข้าไปในห้องห้องหนึ่งซึ่งกว้างประมาณยี่สิบสี่หรือมากกว่านั้นนิดหน่อย แทบไม่มีอะไรตกแต่ง เรียบง่ายตามสไตล์ห้องญี่ปุ่นโบราณ

ความจริงมันแทบไม่ต่างจากห้องอื่นๆ ที่เดินผ่านมา แต่ที่สะอึกก็เพราะในห้องนี้แขวนรูปวาดขนาดเท่าคนอยู่บนผนังไม้ และในรูปนั้นเป็นภาพหญิงสาวอายุไม่ห่างจากเธอมากเท่าไร หรืออาจจะเท่ากัน

หญิงสาวในภาพสวมชุดกิโมโนจุนิฮิโตะเอะ³ แบบชนชั้นสูง กิโมโนที่ซ้อนทับหลายชั้นดูหลากสีสศไส ตัวนอกสุดเป็นสีชมพูหวานลายกลีบซากุระเข้ากับผิวขาวม่อของเจ้าตัว ใบหน้าแสนสวยเป็นรูปไข่ ดวงตาโตหวานชวนฝัน ปากสีพีชเล็กเป็นทรงกระชับ ผมสีน้ำตาลเข้มถูกมัดค้ำที่กลางหลัง และปล่อยปลายผมที่เหลือให้ยาวระพัน ขณะบนหน้าผากได้หน้าม้าเข้ากับรูปหน้าเล็กๆ นั้น...

บอกได้เลยว่าทุกอย่างบนตัวเธอทำให้ละสายตาได้ยาก และเป็นผู้หญิงที่น่าทะนุถนอมแม้เป็นเพียงรูปภาพ

"นั่นท่านหญิงซาယุยะ"

³ กิโมโนทำจากผ้าไหมญี่ปุ่นแท้ หมักทับ 12 ชั้นขึ้นไป มีหลากสี เป็นเครื่องแต่งกายในยุคเอโดะ ผู้สวมใส่มักเป็นนางใน เชื้อพระวงศ์ หรือชนชั้นสูง หรือใช้ในพิธีการสำคัญต่างๆ สำหรับเชื้อพระวงศ์ในราชวังอาจใส่ถึง 12-20 ชั้นทีเดียว

เสียงหนึ่งดังมาจากข้างหลัง จนเลนยะที่กำลังพิจารณารูปภาพอย่างถี่วิสาสะต้องควักใบหน้ากลับไปมองค้ำยังชายแก่เจ้าของบ้าน

"อ้อ...ไม่แปลกใจเลย สวยขนาดนี้" เธอรีบเปลี่ยนเรื่องและทำท่าจะหมุนตัวกลับออกจากห้อง ไม่อยากยุ่งยากให้ถูกซักว่ามายืนดูภาพท่านหญิงที่ว่าทำไม เพราะเธอเองก็ไม่รู้ รู้เพียงสัญชาตญาณอะไรสักอย่างทำให้เธอต้องหันไปดู ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้ว่าอะไรเหมือนกัน แค่สัมผัสได้ว่ามันสำคัญ

"ไอ้...ทั้งที่คงมาขนาดนี้แต่กลับต้องตายตั้งแต่อายุยังน้อย" ชายแก่รำพึงรำพันด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยจนคนถี่วิสาสะต้องหันมาสนใจใคร่รู้ขึ้นทันที

"ตายยังไง" คำถามเสียมารยาทประโยคแรกหลุดออกมาตามนิสัยโดยเจ้าตัวไม่คิดจะแก้คำใหม่

ชายชรายังคงจ้องรูปภาพโดยไม่ได้สนใจคำพูดเสียมารยาทของเลนยะ แต่กลับเล่าเรื่องต่อด้วยสีหน้าสงบ "เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นเมื่อห้าร้อยปีก่อน ท่านหญิงชายูยะเป็นบุตรคนเล็กของท่านเจ้าเมืองอิเคะซุโฮ ทำให้ท่านรักและห่วงแหนท่านหญิงมาก"

"ก็สวยซะขนาดนี้" เลนยะพึมพำออกมาเบาๆ เมื่อชายแก่เกริ่นด้วยเนื้อหาที่ไม่ตรงกับคำถามเธอเท่าไร

"ทุกคนในปราสาทเองก็รักท่านหญิงน้อยเช่นกัน ด้วยนิสัยร่าเริงไม่ถึงตัว มีเมตตาและอ่อนโยนมาก ทำให้ใครๆ ที่พบเห็นต่างก็หลงรักและมีเหล่าท่านชายจากหลายตระกูลหมายปองในตัวท่านหญิงชายูยะ แต่แล้ววันหนึ่ง ด้วยความซุกซนตามประสาเด็ก ทำให้ท่านหญิงหนีออกมาเที่ยวเล่นนอกคฤหาสน์ และหลงเข้าไปในป่ากักปีศาจ..."

"เธอตาย" เลนยะเคาทันที และเริ่มสนใจขึ้นมาเมื่อถึงจุดนี้ ถึงตอนแรกจะรำคาญนิดๆ กับนิทานท่านหญิงจอมแก่น แต่พอเข้าใจเรื่อง 'ป่ากักปีศาจ' หูก็ผึ้งโดยอัตโนมัติ

ชายแก่หัวเราะเบาๆ ก่อนเอ่ยต่อ

"ไม่ ท่านหญิงกลับมาได้อย่างปลอดภัย แต่..." รอยยิ้มบนหน้าชาย
ชราหุบลงอีกครั้ง เขาถอนใจ

"บางอย่างในป่าทำให้ท่านหญิงเปลี่ยนไป...และก็เกิดเรื่องเลวร้าย
ขึ้น"

ชายแก่เงิบไปเหมือนระลึกความหลังในอดีต แม้เขาจะไม่ได้อยู่
ในช่วงยุคนั้นก็ตาม ทำเอาคนตั้งใจฟังด้วยความสนใจต้องรอกำพุดต่อไป
จนเริ่มหงุดหงิด

"แล้ว...ไงต่อ" เลนยะอคขมวดคิ้วถามต่อไม่ได้ หลังความเงิบ
ครอบคลุมอยู่หลายอึดใจ

แต่ชายแก่กลับเงยหน้ามองเธอนิดๆ และสรุปสั้นๆ ง่ายๆ แค่ว่า

"เสร็จงานแล้วฉันค่อยเล่าให้ฟังต่อดีกว่า"

นั่นหมายถึงคิดจะรังควาเธอให้อยู่เป็นเพื่อนแก้เหงาต่อ ว่างั้นใช้ไหม

เลนยะเผลอกำมือข้างหนึ่งด้วยความออคถัน และเกือบหลุดมาก
การค้ำหน้ายิ้ม เพราะการเล่นแง่ของคนสูงวัยกว่า ถ้าไม่คิดว่าเขามีเงิน
จ้างเธอมากขนาดนี้ รับรองว่าเธอคงได้กำจัดตาแก่นี้ก่อนปีศาจในป่า
นั้นแน่

ยังดีที่วิญญาณซามูไรหนุ่มข้างตัวคอยกระซิบให้เธอใจเย็นอยู่ข้างหู
แม้จะเป็นคำกระซิบที่มาพร้อมเสียงขบขันเบาๆ ก็ตามที เพราะรู้ดีว่า
เด็กสาวที่เขาดูแลมาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่คนใจเย็นอย่างที่แสดงออกตอนนี้เลย

เธอแค่จะใจเย็นและยิ้มได้...เมื่อคนคนนั้นมีเงินจ่ายหรือมีผลประโยชน์
ให้เธอเท่านั้น

3

ตราแดงคำสาปแช่ง

"ท่านเลนยะรู้หรือขอรับว่ามันอยู่ตรงไหน"

"รู้สิ แต่จับกลับอายอาคมก็พอจะรู้แล้ว" เลนยะว่าพลางทำจมูก
ฟุคฟิดหากลิ่นที่ว่าจริงๆ

"ง่ายขนาดนั้นเชียวนะ" ทาไรต้องอุทานอย่างไม่ค่อยเชื่อแกมสนใจ
ใครรู้

"ใช่"

เขายิ่งมองเลนยะคาโต

"โฮ...คนของโซเคนโยนี่คือจิ้งนะ มีพลังพิเศษอะไรพวกนี้เหมือน
ยอคมนุษย์เลย" วิญญาณเด็กชายอดชื่นชมแล้วมองหომือสาวเหมือน
กำลังดูหนังฮีโร่หรือมนุษย์สายพันธุ์พิเศษไม่ได้

"ไม่เห็นจะแปลก แก่อยู่กับฉันมาตั้งครึ่งปี เห็นฉันปราบปีศาจมา
ตั้งเยอะ จะตกใจอะไรอีก"

เลนยะเดินย่ำขึ้นทางลาดเอียงอย่างยากลำบาก เมื่อต้องแบกไปที่
ยึดอุปกรณ์ปราบผีมาเต็มอัตราศึก และเกือบหายท้องลงเขาถ้ามือเธอ
ไม่กระซากกิ่งไม้ที่ขึ้นต้นเล็กๆ ได้ทันเสียก่อน

พื้นดินที่ชันจนง่ายต่อการล้มลงไปนอนจมกองเลือดเล่นเอาหมอดีสาวอยากโยนของในตัวทิ้งซะให้หมด คิคอยูนิดเดียวก็ตรงที่มันจะเปลืองโดยใช่เหตุนี้สิ

ทาโรสังเกตเห็นท่าทางกระสือกกระสนของเลนยะแล้วอคสมน้ำหน้าไม่ได้ ตอนแรกทำเป็นตีฝีปากกับตาเผ่าอิคะว่าไม่ชอบเรื่องเสี่ยง แต่พอเอาเข้าจริงๆ ก็เพราะเงินเข้าคางจนปฏิเสธไม่ได้เสียมากกว่า

ยิ่งเขามองเลนยะ ยิ่งจ๋าคใจ ตั้งแต่รู้จักกันมาเขายังหาข้อดีของหมอดีสาวไม่เจอสักที

"ตระกูลโซเคนโยเนี่ยมีคนนับหน้าถือตาเยอะจริงรีเปล่าอะ" ทาโรกระซิบถามกับวิญญาณประจำตระกูลข้างตัว เมื่อชักสงสัยเรื่องเชื้อสายของคนทีลากสังขารและแบกเป้หนักๆ ของคนให้พ้นความลำบากจากธรรมชาติรอบตัว

ซึ่งจากสภาพที่เห็นเวลานี้ ความรู้สึกมันบอกเขาว่าเลนยะไม่เห็นเป็นที่นับหน้าถือตา อย่างที่วิญญาณซามูไรยกย่องชื่อเสียงตระกูลเธอให้ฟังอยู่เกือบทุกวันเลยสักนิด

"นั่นมันเรื่องสมัยก่อนขอรับ สมัยนี้นะจะมีคนรู้จักชื่อโซเคนโยสักกี่คน...ตอนนี้ก็กลายเป็นแค่ความลับที่ซ่อนอยู่หลังบทเรียนวิชาประวัติศาสตร์เท่านั้นเอง" โยชิฮาระหันมาแก้ปัญหาก็ให้วิญญาณเด็กชาย

"โฮ- นี่มันเข้าข่ายยิ่งสุดขอยอดยิ่งต้องลึกลับเลนยะครับ" ดวงตาสีคำคูโตของผีน้อยประกายระยับด้วยความตื่นเต้น สนใจ แล้วรีบตั้งคำถามอีกทันที "แล้วโซเคนโยมีอะไรเจ๋งๆ อีกอะ อย่างเช่นเก่งกาจซะจนไม่มีใครสู้ได้ รีเปล่า"

วิญญาณซามูไรหนุ่มขยับยิ้มตอบรับกับความกระตือรือร้นตามประสาเด็กของทาโร แต่สิ่งที่เขาจะพูดต่อไปนี้คงคับประกายแห่งความชื่นชมในนัยน์ตาของผีน้อยไปไม่มากก็น้อย

"โซเคนโยอาจเกรียงไกรอย่างที่ท่านคิด แต่ที่ไม่เคยมีคำว่าสมบูรณ์แบบในโลกใบนี้...โซเคนโยคือตระกูลนักปราบปีศาจ ไล่ล่าสิ่งมี

ชีวิตที่พวกเขาเรียกว่า ผู้ถูกสาป หรือปีศาจ อย่างที่รู้ๆ กัน แต่เหล่า นักปราบปีศาจที่ใช้นามของโซเคนโยนั้นแหละคือผู้ต้องสาปซะเอง"

โยชิซาระว่า พลังมอคมเลนยะที่ตอนนี้คงไม่มีทางได้ยื่นสิ่งที่เขาพูด เมื่อเธอกำลังพยายามปีนป่ายทางลาดเอียง และบ่นอุบไปตลอดทางว่า 'คิดผิดรีเปล่าวะ' 'จะคุ้มเงินไหมเนี่ย' แล้วก็ 'เมื่อไรจะถึงชะที่ไว้ย'

"เลนยะเป็นปีศาจ!" ทาโร่เบิกตากว้าง เก็บอาการตกใจไม่อยู่ แล้วสรุปเรื่องเอาเองอย่างไม่ต้องคิด เพราะแม้ตัวคิโนันก็ทำตัวเหมือนอย่างที่เขาว่าจริงๆ

"เปล่าขอรับ ไม่ใช่แบบนั้น...แต่ก็ไม่เชิง" วิญญาณซามูไรหนุ่มรีบแก้ความเข้าใจผิด แต่ประโยคท่อนท้ายที่ฟังไม่เต็มเสียงกลับยิ่งสร้างความสับสนให้ทาโร่มากขึ้นอีก

"แล้วหมายความว่าไงเหอครับ" วิญญาณเด็กชายขมวดหัวคิ้วกับคำพูดคววน

วิญญาณซามูไรเม้มปาก ซึ่งใจอยู่ชั่วครู่ มันมีบางอย่างที่เขารู้สึกว่าไม่ควรพูดตอนนี้ ทว่าก็มักกลับมามองทาโรใหม่

"จำเรื่องที่ข้าเคยพูดถึงอสุรฝาแฝดได้รีเปล่าขอรับ" และคำเปรยจากวิญญาณข้างตัวก็ทำให้ทาโร่ต้องพยักหน้ารับ

"ครับ"

"มันเป็นตำนานที่ว่ากันว่า พวกมันเป็นอสุรฝาแฝดชื่อ เลนยะ และเลนโย ซึ่งต่างก็มีอำนาจมากสุดในโลก ทว่าวันหนึ่งด้วยอำนาจที่มีอยู่มาก ล้น พวกมันจึงต้องการรู้ว่าใครคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด อสุรฝาแฝดจึงตัดสินใจสู้กันเอง เพื่อตัดสินหาผู้ที่จะเป็นที่สูงสุดในโลกของมัน"

"แล้วใครที่ชนะเหอครับ...เลนยะ...หรือเลนโย"

"ไม่มีใครรู้ขอรับ" เขาตอบ "อาจด้วยเพราะเป็นฝาแฝด ทั้งสองต่างเหมือนกันราวกับเป็นคนคนเดียว จึงไม่มีใครตัดสินได้แน่ว่าแฝดคนไหนคือผู้ที่ชนะ รู้แค่ว่าฝ่ายที่ชนะนั้นกินฝ่ายที่แพ้เข้าไป"

"กินเหอ" คนฟังรู้สึกขนลุกชู้นทันที ขณะเปลือยจินตนาการตาม

"ขอรับ กิน" โยชิฮาระยืนยัน และสำหรับ "กินเพื่อเอาพลังของอีกฝ่ายมา"

"กินพี่น้องตัวเองนี่นะครับ" วิญญาณเด็กชายยังย้าด้วยสีหน้าหวาดๆ รู้สึกขนลุกและขยะแยะแปลกๆ

"ก็เป็นอสูรนี่ขอรับ...แต่เพราะว่ากินพี่น้องตัวเอง มันจึงกลายเป็นคำสาป" วิญญาณซามูไรว่า "คำสาปที่ทำให้สูรฝาแฝดคนที่ชนะกลายเป็นเพียงมนุษย์เคินคิน และฝาแฝดที่มันกินเข้าไปกลายเป็นบางสิ่งบางอย่างที่อยู่บนหลังมือขวาของโซเคนโยทุกรุ่น...และว่ากันว่าเพราะสืบเชื้อสายมาจากอสูร คนในโซเคนโยจึงมีลักษณะแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป เช่น มีผมสีอ่อนเหมือนสีรวงข้าว หรือผมสีค้ำสนิทเหมือนขนอิกา หรือแม้แต่...มีดวงคาสีน้ำเงิน"

ทาโรนั่งลงไปทันทีเมื่อได้ยินคำพูดสุดท้ายของโยชิฮาระ เพราะเลนยะมีสีตาที่ผิดแปลกจากคนญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิงจริงๆ มิหน้าซ้าเอมีบรรยากาศที่ต่างจากคนรอบตัวด้วยซ้ำ...นั่นเพราะการมีเชื้อสายของอสูรจริงๆ นะเธอ

เด็กสาวที่กำลังกระซิบกึ่งไม้ใหญ่เพื่อพยุงตัวยืนขึ้นเพื่อเข้าสู่ทางลาดปกติ เจ้าของมือขวาแห่งค่านานต้องสาป ไม่ได้สังเกตเห็นดวงสองดวงที่พुकุยถึงเรื่องสำคัญชนิดคิดแผ่นหลังเธอเลย

ทาโรหันกลับไปจับจ้องตามแขนขวาของเลนยะ แล้วความคิดที่อยากเห็นไ้อ่างสิ่งบางอย่างแบบที่วิญญาณซามูไรบอก ก็เริ่มผุดขึ้นมาในหัวเล็กๆ ของเขา

ดวงคาสีคำคู่โตเต็มไปด้วยความอยากรู้ อยากเห็นทำให้เขาขยับเข้าไปใกล้เลนยะมากขึ้นเรื่อยๆ...

"มีอะไร"

ทาโรสะดุ้งเฮือก เมื่อสบเข้ากับดวงคาสีน้ำเงินที่หันกลับมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เลนยะที่กำลังใช้มือขวาเสยผมหน้าม้าสีน้ำตาลขึ้นเหนือให้ออกไป

พันดวงตาของคนหรื้นัยน์ตาๆ เมื่อหันมาเจอวิญญาณเด็กชายลอยเข้ามา
ประชิดตัวเธอด้วยท่าทางไม่น่าไว้ใจพอดี

"ปะ...เปล่า" ทาโรรีบส่ายหัวปฏิเสธและลอยกลับไปอยู่ข้างๆ
วิญญาณตัวใหญ่กว่าแทบทันที

"เปล่า? ฉันทง่าเมื่อกี้รู้สึกพวกแกจะมีเรื่องอะไรคุยกันน่าสนใจนี่
บังเอิญฟังไม่ทัน เล่าให้ฟังอีกรอบสิ" หมอผีสาวหมูนัยน์ตาสีน้ำเงินมอง
ตามผีน้อยเขม็ง น้ำคำเจ้ากรรมบังว่าเธอไม่เชื่อคำโกหกของเขา

"ไม่มีอะไรหรอกขอรับ แค่สนทนาเรื่อยเปื่อยรอต่านเป็นเนินดิน
เฉยๆ นะขอรับ" โยชิฮาระแก้ตัวแทนทาโร พลังส่งยิ้มให้อีกฝ่ายคลาย
กังวล หรือควรจะเรียกว่ารอยยิ้มแทนคำพูดของเขาซึ่งมีความหมายเป็น
เชิงว่า 'คงเล่าให้ฟังไม่ได้' มากกว่า

เลนยะจ้องมองวิญญาณประจำตระกูลของตนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อน
จำต้องเป่าปากด้วยความเบื่อหน่ายแล้วปัดครำคาญไปว่า

"เอาเถอะ เรื่องผีๆ สาๆ ฉันทง่าไม่ยกรู้หนักหรอก"

เธอสามารถง้างปากหาความจริงจากใครก็ได้ถ้าอยากรู้ และไม่สน
วิธีการ แต่วิญญาณซามูไรหนุ่มที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เธอจำความได้ กลับ
ไม่ใช่คนที่เธอจะไปง้างปากได้ง่ายๆ เลย ฉะนั้นการเปลี่ยนเรื่องใหม่ใน
การสนทนาเหมือนจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

"ตอนนี้นั้นเจอลูกที่ว่าแล้ว" เด็กสาวพยักพเยิกหน้าไปทางภูเขา
สูงชันลูกใหญ่ที่อยู่ตรงหน้า ห่างจากจุดที่พวกเขายืนอยู่ไม่กี่กิโลเมตร แค
แค่คืบผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็น่าจะถึง เธอเดินนำออกไปอีกครั้ง ไม่ได้
สนใจจะมาซักไซ้วิญญาณสองดวงอีก

ทาโรผงกหัวขอบคุณผู้ช่วยชีวิตด้วยสีหน้าสำนึกผิด ก่อนถามเสียง
กระซิบ

"รู้สึกเรื่องนี้มันน่าจะเป็นเรื่องสำคัญ แล้วก็มีความลับด้วย ทำไม
โยชิฮาระถึงเล่าให้ผมฟังล่ะครับ"

"อาจจะเพราะท่านอยู่ในฐานะที่ควรรู้ได้แล้ว เพราะการบอกความ

ลับของตนเองให้คนอื่นรู้ ก็เท่ากับเป็นการยอมรับคนคนนั้นว่าเป็นพวกเดียวกันที่จะไม่มีวันหักหลังกัน"

คำอธิบายทำให้คนฟังยิ้มแฉ่ง รู้สึกปลื้มที่ได้รับความรู้จากโยชิฮาระ แต่พอเขาลองมาคิดดูดีๆ แล้ว ถึงเขาจะรู้ความลับของโซเคนโยหมดได้หมดพุง ก็คงเอาไปป่าวประกาศที่ไหนไม่ได้ยู่ดี ในเมื่อเขาเป็นแค่วิณญาณแบบนี้ จะให้มีใครมาได้ยินเรื่องของเขาได้ละ นอกจากวิณญาณด้วยกัน ซึ่งมันก็ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย สรุปแล้ว ต่อให้เขารู้หรือไม่รู้เรื่องเลย มันก็มีค่าเท่ากับไม่รู้ยู่ดี

ภูเขาสูงหิมามากจนเกือบซิดเมฆ และโคเคนเค่นสะกดคาค้วยเหตุ
 ที่ว่า ณ พื้นที่ราบในป่าทั้งหมด มีเพียงมันเป็นภูเขาโคคๆ อยู่เพียงลูกเดียว กลางวงล้อมต้นไม้สีเขียว คังนั้นจึงเหมือนคังใจให้มีคนหาเจออย่างไม่ต้องสงสัย

ผีน้อยอ้าปากค้าง มองวัตถุขนาดมหึมาตรงหน้าด้วยความอึ้ง ทั้งและคะลึง รู้สึกเหนียวใจแทนเลนยะขึ้นมาในบัดดล

"สูงชะมัด อย่าบอกนะว่าต้องปีนขึ้นไปบนนั้นนะ"

"ใครบอก...อยู่ใต้ภูเขาต่างหากเจ้าจิ้ง" เลนยะว่า

แต่วิณญาณเด็กชายกลับหน้าซิดเผือกกว่าเดิม แล้วคิดว่าถึงแม่คุณ จะเก่งขนาดไหน หรือแข็งแรงแรงเพียงใด คงยกภูเขาด้วยมือเปล่าไม่ขึ้นแน่

แต่เลนยะกลับมองงานท้าทายตรงหน้าด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูกว่า ไอ้การที่ประสาทสัมผัสทั้งหก ซึ่งรวมไปถึงประสาทสัมผัสผืนในการรับรู้ถึงสิ่งเหนือธรรมชาติของเธอตื่นตัวเต็มที่ มันคืออะไร

รู้แล้วว่าเพียงก้าวเข้ามา กลิ่นอายอากาศที่หนักหน่วงก็จู่โจมเธอทันที และมันแรงขึ้นเรื่อยๆ จนแทบรู้สึกทุกอย่างก้าวที่เข้าใกล้ภูเขานั้น มีอะไรสักอย่างที่สั่นร้าวราวกับมีหัวใจเต้นตุบๆ อยู่ใต้ฝ่าเท้า

มันเหมือนเชื้อเชิญให้เธอเข้าไปปลดผนึกเคียวนั้น หรืออาจเป็นแค่เพราะความแรงกล้าของอากาศ เธอเลยอยากลองเทียบรุ่นกับผู้ที่สร้างผนึก

นี้สักครั้ง...เป็นความกระตือรือร้นที่ไม่ได้รู้สึกมานานแล้ว

"อย่างงี้สิถึงจะน่าเล่นด้วยหน่อย อากมหนาขนาดนี้...ฮิ" เสนยะ แสยะรอยยิ้มน่ากลัวอย่างสุดกลั่น รวากับเจตคติที่เหาะสมจนทำให้ ขนลุกชูไปทั้งกาย โดยที่เด็กสาวไม่ทันรู้ว่ตนเองกำลังเผชิญสัญชาตญาณ คิขของตระกูลโซเคนโยออกมาให้ผีน้อยมองเธอตาปริบๆ อย่างไม่ไว้ใจ

"นั่นสินะขอรับ ข้าผู้นี้ก็อยากรู้ว่า พลังของท่านเสนยะจะสู้อากม ของคน 'ผู้นั้น' ได้รึเปล่า" คราวนี้รอยยิ้มบางๆ แต่แฝงความน่าขนลุก กลับปรากฏบนใบหน้าของวิญญาณซามูไรหนุ่มอีกดวงด้วย ความกระหาย ในการต่อสู้จากการที่ไม่ได้จับคาบมานานหลายร้อยปี คล้ายจะหวนกลับมาเมื่อจะได้เห็นการทำทายอำนาจระหว่างสายเลือดโซเคนโยที่เขารัก และ เคารพทั้งคู่

บรรยายกาศชวนสยองรอบๆ ทั้งเด็กสาวทายาโซเคนโยและวิญญาณ ประจำตระกูลโซเคนโย เล่นเอาทาไรค์ต้องถอยหนี

คนหนึ่งเป็นหมอผีหน้าเงินสุคโหด แดมตระกูลยังถูกตีตราต้องสาป ด้วยอสุรร้าย ส่วนอีกคนก็อดีตเจ้าของฉายา 'กบฏนัยันตาเหยี่ยว' เอามา จับคู่กันแบบนี้เหมาะสมจนน่าขนลุก

เขาไม่รู้ว่าอดีตของโยชิฮาระเป็นยังไงถึงได้ฉายานี้มา อย่างเดียว ที่บอกได้คือโยชิฮาระมีดวงตาสีอำพันแปลกตา และเส้นผมสีน้ำตาลเกือบ แดงเหมือนผมที่โคนแคคเฒามามาก ซึ่งนั่นอาจเป็นสาเหตุที่ได้คำว่า เหยี่ยว มา แต่ก็คงไม่ได้มีที่มาคินัก เมื่อมีคำว่า กบฏ นำหน้าด้วย

ผีน้อยรู้สึกว่เขาที่หลังคอกลุกชันอย่างห้ามไม่อยู่จริงๆ บางครั้งเขารู้สึกว่ตนอยู่ผิดที่ผิดทางถึงที่สุด ยังไม่รู้เลยว่าเมื่อครั้งปีก่อน อะไรคลใจ เขาให้มาอยู่กับสองคนตรงหน้าได้...

เสียงผีเท้าหยุกคลงตรงพื้นดินที่มีหญ้าขึ้นรก ซึ่งถ้าเดินฝ่าไป

ประมาณร้อยเมตรข้างหน้า ก็จะได้ถึงบริเวณดินเขาเจ้าปัญหา

ต้นวัชพืชที่ขาดการดูแลโตสูงขึ้นมาจากนเลี้ยวเข้าของหมอผีสาว

ดูท่าเจ้าคันเขียวๆ น่ารำคาญที่คอยพันแข้งพันขาเหล่านี้คงไม่เคยสัมผัสของมีคมหรือโคนเหยียบขำมาก่อน ถึงได้ขึ้นเรียงรายเป็นทุ่งกว้างสวยงามแบบนี้

เลนยะกลายเป็นคนประเคิมเหยียบเจ้าวัชพืชบนผืนดินเป็นคนแรก เธอไล่ใช้เท้าเหยียบคันทัญญาไปทางนู้นที่ทางนี้ที่เหมือนหาอะไรตามพื้นมากกว่าจะจงใจทำลายคันทัญญาที่ขึ้นรก

เด็กสาวยังก้มค้ำมองไล่ตามพื้นดินที่ถูกปกคลุมอย่างพิณีจ ก่อนเสียงคันทัญญาล้มและโคนเหยียบซ้ำจะเสียบลง ร่วงสูงของเธอค่อยๆ ก้มลงไปมองบางสิ่งบนพื้น หัวคิ้ววมวคขณะเพ่งให้แน่ชัดกับบางสิ่งที่พบ และไม่นานจึงเหยียครอยยิ้ม

"ผีนิกนิทรารอสูร...เคาไม่ผิดเลยแฮะ มีก้นกันที่สามารถใช้อาคมนี้ไว้"

เลนยะหรือที่ตามองผีนิกนิทรารอสูรที่อยู่บนพื้นดิน โดยลักษณะเด่นที่เห็นชัดคือลายผีนิกบนพื้นมีสีเหลืองเป็นศูนย์กลาง และมีเส้นตรงห้าเส้นจืดแยกออกมาจากรอบสีเหลืองไปคนละทิศ ซึ่งที่ปลายเส้นทั้งห้าก็มีตัวอักษรแปลกๆ หน้าตาแตกต่างกันเรียงรายอยู่

เท่าที่เธอเรียนอาคมมา มันน่าจะเป็นอาคมผีนิกพวกภูต ปีศาจชั้นสูง หรือแม้แต่พวกกึ่งเทพ และน้อยคนถึงจะทำได้ ถ้าพลังวิญญาณไม่สูงมากพอกับปีศาจที่ตัวเองผีนิกแล้วละก็ จะไม่มีทางสร้างผีนิกได้เลย

หมอมีสาวเงยหน้ามองภูเขาสูงค้ำยควงคาศีน้ำเงินอย่างชื่นชมปนหมั่นไส้ อยากเอ่ยปากชมอยู่หรือก แต่อีกใจก็สुकจะเกลียดพวกที่เก่งเกินชาวบ้านขนาดนั้น

"แกไม่ได้หรือออร์บ" วิญญาณซามูไรถามอย่างกังวลทันที

"อาจจะ" เลนยะตอบแบบไม่ให้ความหวังอะไร และดูไม่ไค้ใใใจนักจนคนฟังต้องเบิกตาโต ตกใจกับคำตอบง่ายๆ แบบคนไม่รับผิดชอบนั่นแต่ครู่หนึ่งหมอมีสาวก็ต่อคำพูดคนค้ำยเสียกิ้วหัวเราะเจ้าเล่ห์ "แต่โชคคิที่ฉันเคาออกว่าจะเจอกับอาคมอะไรก่อนมาที่นี่ เลยถือว่าไอ้คนที่ทำ

ไม่ได้ ไม่นับฉัน"

โยชิฮาระแทบล้มทั้งยืนเมื่อถูกหมอดีตรงหน้าแกล้งให้ใจเสีย แต่เธอก็ยังเตือนไม่ให้เขาใส่ใจมากนักว่า

"แต่มีโอกาสดังนี้ครั้งเดียวนะ" เสนาะทิ้งท้ายไว้แค่นั้น และยังดูไม่เคียดร้อนอะไรขณะก้มมองอักษรบนพื้นดิน แล้วว่า "เอาละ ใต้เวลาทำงานให้เสร็จ แล้วกลับไปรับเงินสองล้านได้เลย"

กระเป่าเป็ญกุเหวี่ยงลงพื้น และถูกเจ้าของหยิบบางสิ่งออกมา

มันเป็นกระจกใสขนาดฝ่ามือห้าบาน กระจกแต่ละบานมีลายตัวอักษรที่เหมือนลายฉลุบนพื้นไม่มีผิดเพี้ยน

เธอวางกระจกทั้งห้าบานทับบนตัวอักษรฉลุ ให้ทุกบานตรงตามอักษรบนพื้น เมื่อกระจกบานสุดท้ายถูกทาบทับสนิทกับตัวอักษร เสนาะก็ถอยเท้ากลับมาสองสามก้าว ก่อนประสานมือพนม และบทสวดจึงคังกังวานขึ้น

บทสวดปิดผนึกปีศาจที่หาไร้มักได้ยินบ่อยๆ จากปากของเสนาะ เมื่อเธอกำจัดปีศาจเสร็จสิ้นนั้น ครั้งนี้กลับฟังแปลกออกไป ไม่ใช่เธอท่องบทสวดบทใหม่ มันคุ่นหูนุ แต่ฟังแปร่งๆ เหมือนบทสวดถูกย้อน

ใช่...หมอดีสาวกำลังท่องบทสวดย้อนกลับจากหลังมาหน้า

เปรียะ เปรียะ

พื้นดินใต้ฝ่าเท้าของเด็กสาวเริ่มสั่นสะเทือน พร้อมกันนั้น กระจกทั้งหมดที่ทาบทับบนฉลุก็ค่อยๆ ลอยขึ้นเหนือพื้น แรงสะเทือนรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามบทสวดจากปากของหมอดีสาว

แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก

แผ่นกระจกทั้งห้าเกิดปฏิกิริยา จากสั่นน้อยๆ ก็ค่อยๆ แรงขึ้น แรงขึ้น จนกลายเป็นหมุนคิ้วเหมือนใบพัด แรงหมุนของพวกมันทำให้เศษหินทรายปลิวว่อน และมีบางอย่างที่เหมือนเม็ดทรายสีค้ำลอยหมุนขึ้นมาจากพื้น เกิดเป็นวงพายุสีค้ำเล็กๆ ก่อนวงพายุนั้นจะถูกแรงหมุนของกระจกดูดขึ้นไปหา และถูกกลืนกินหายไปใ้ในกระจกใ้ทั้งห้าบาน

และวินาทีนั้น ทาโรถึงรู้ว่าเจ้าสิ่งที่คิดว่าเป็นเม็คทรายสีค่าที่ถูกดูดหายไปใบกระจก คือตัวอักษรที่ไว้ผนึกปีศาจบนพื้นนั้น เพราะเมื่อเขากลับไปมองที่พื้นอีกครั้ง อักษรพวกนั้นก็หายไปแล้ว

ครีค!

รอยแตกร้าวเริ่มปรากฏตามแนวยาวของภูเขาใหญ่ คั่นหน้าที่สูงชันสูงล้อมรอบพวกเขาขาดกระจายระจายราวกับโคนใบมีดล่องหนตัดจนเกรียนในพริบตา เศษภูเขาสาคเติมท้องฟ้าคล้ายห่าฝน

แต่แม้ผืนดินกำลังโยกไหวราวกับจะพังทลายหายไปจากใต้เท้า หมอผีสาวกลับยังท่องบทสวดอย่างไม่รู้ว่าจะหยุด เธอต้องตั้งสมาธิให้มั่นเพื่อท่องบทสวดย้อนหลังนี้ เพราะถ้าหากเพียงผิดพลาดแค่คำเดียวหมายความว่าทุกอย่างจะต้องเริ่มนับหนึ่งกันใหม่ และกระจกห้าบานที่เธอเตรียมมาก็จะไร้ความหมาย เพราะมันใช้ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ดังนั้นจึงไม่ใช่อะไรง่าย ๆ อย่างที่คิด กระจกพวกนั้นไม่ได้ทำขึ้นมาง่ายๆ ใช้เวลาเป็นอาทิตย์ และการปลดผนึกนี้จะกินพลังวิญญาณเธอไปเกินครึ่ง หากพลาด นั่นเท่ากับเป็นเวลาหลายอาทิตย์ หรือเป็นเดือนกว่าเธอจะกลับมาแก้ไขใหม่ได้

ท้องฟ้าที่เคยสว่างจ้าถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกที่ก่อตัวกันเป็นก้อนสีเทาอึมครึม สายฟ้าเริ่มส่องประกายวูบวาบราวกับจะเกิดอาเพศ

เปรี้ยง!

เสียงกัมปนาทดังกึกก้องเมื่อสนิबाटจากฟากฟ้าฟาดผ่ากลางภูเขาแห่งอาคม แสงสว่างวาบจนเสบตาและดับวูบไปทันที ก่อนเกิดความเสียบเข้ามาเยือนแทนที่ บทสวดจากปากเลนยะหยุดสนิท กระจกห้าบานที่เคยลอยคว้างและหมุนอยู่กลางอากาศบัดนี้ตกลงมานอนแน่นิ่งคนละทิศคนละทาง ก่อนจะเห็นว่าภูเขาใหญ่เบื้องหน้าแบ่งออกเป็นสอง เปิดทางให้ช่องทางนำอัศจรรย์ เผยเส้นทางลาดลงสู่ถ้ำใต้ดิน

เส้นทางที่นำไปสู่สถานที่ผนึกร่างของสิ่งมีชีวิต ซึ่งหลับใหลมายาวนานถึงห้าร้อยปี

เสียงฝีเท้าที่เดินเหยียบและเหยือก้อนหินให้พื้นทางของเลนยะคัง
นำเข้ามาก่อน เมื่อเธอเป็นคนนำคณะลงมาตามทางลาดของพื้นถ้ำที่ไม่
สม่ำเสมอ แดมยังมีค้อบ

ในช่วงเดินเข้ามาตอนแรกก็พอมีแสงสว่างจากข้างนอกช่วยนำทาง
บ้าง แต่เธอค้นคิดไม่ถึงว่ามันจะลึกและคดเคี้ยวจนชวนให้อยากค้างแรม
สักคืน แล้ววันพรุ่งนี้ค่อยหากันต่อแบบนี้

แสงสว่างจากไฟฉายถูกเอามาใช้งาน เลนยะส่องแสงไฟหาสิ่งที่ถูก
ผนึกแบบไม่ค่อยร้อนรนเท่าไร เพราะดูจากจุดต่างๆ ที่หมอบีสาวส่องหา
นั้น เหมือนเธอจะวางแผนหาที่พักแรมไว้ล่วงหน้าก่อนเสียมากกว่า

แต่คนที่ดูระหือหรือร้อนที่สุดก็คงไม่พ้นวิญญาณที่อายุน้อยที่สุดใน
ทีม ซึ่งเขาเอาแต่มองผนังถ้ำอันมืดมิดรอบด้านด้วยความตื่นตกตื่นใจ

กิก!

เสียงฝีเท้าคนนำขบวนหยุดกิกเมื่อฉายไฟฉายไปเจอสิ่งหนึ่งเข้า
"มีอะไรเธอเลนยะ...อะ!?"

ทาโร่ที่เพิ่งรู้สึกตัวว่าคนนำขบวนหยุดเดินแล้ว รีบลอยเข้าไปหา
และต้องมองตามแสงไฟฉายที่สาดส่องใส่บางสิ่งทันที

และบางสิ่งที่ว่า ก็ทำให้คนมองอย่างเขาต้องกะลึงจัน ไม่อาจละ
สายตาออกจากภาพตรงหน้าได้เหมือนถูกสะกด

เพราะสิ่งหนึ่งที่อยู่ตรงหน้านั้น คือร่างของชายหนุ่มที่ติดอยู่ในผนัง
หินแทบทั้งตัว มีแค่ส่วนศีรษะที่มีใบหูเรียวยาวแบบปีศาจสองข้างดูแปลก
ตา และมีสองข้างยื่นออกมาพื้นแผ่นหินแกร่งเท่านั้น

แต่สิ่งที่หยุดสายตาเขาจริงๆ คือใบหนังคางคกเข้มอย่างบุรุษ
ซึ่งครึ่งหนึ่งถูกปรกด้วยเส้นผมสีดำยาว รูปหน้าของร่างนั้นมีเสน่ห์ชวน
พิศวง รวากับเป็นประติมากรรมที่ถูกปั้นอย่างประณีตทุกรายละเอียด
ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็สมบูรณ์แบบอย่างน่าเหลือเชื่อ แต่ขณะเดียวกันมัน
ก็สมบูรณ์แบบจนน่ากลัว... เพราะมันราวกับว่าเขาไม่ใช่สิ่งมีชีวิตบนโลก
มนุษย์เลย ซ้ำยังมีบรรยากาศที่เปี่ยมเสน่ห์แต่ก็มีมนตร์ขลัง ลึกลับ เข้า

ถึงยากอย่างอธิบายไม่ถูก

และทำไร่สังเกตุเห็นอีกว่าบนกลางหน้าผากของเขามีตราสัญลักษณ์เล็กๆ แต่มัว เหมือนเครื่องหมายที่บ่งบอกถึงยศตำแหน่งกลายๆ ขณะเปลือกตาเขาปิดสนิท แต่แค่นี้ก็มากพอจะทำให้รู้ว่า ดวงตาที่ซ่อนอยู่หลังเปลือกตานั่นต้องสวยงามมาก ทว่าน่าเสียดายที่เวลานี้เขาแน่นิ่งไม่ไหวคิง ไม่ส่อแว่วว่ามีชีวิตค้วช้ำ...

"นี่มันตัวอะไรสักอย่างคิดห็นชั้ๆ!"

ผีน้อยที่มัวแต่มองใบหน้าราวกับรูปปั้นอย่างลึมค้วสะคั้งโยงกับเสียงร้องจากเด็กสาวที่อยู่ ก็โพล่งขึ้นทำลายบรรยากาศเงียบสงบน่าพิศวงจนไม่มีชั้คิ

"อย่าพูดเช่นนั้นขอรับ ท่านผู้นี้คือท่านกินเทินชิ กำเนิดจากเทพแห่งป่าเขา เป็นปีศาจหมาป่าที่ปกครองป่านี้ทั้งหมด" โยชิฮาระรีบท้วงหมอดีที่ยืนมองเจ้าปีศาจค้วสายตาคูถูก และเหมือนจะไม่สนว่าถ้าเจ้าค้วคั้นคั้นมาได้ยิน จะคิดคั้งงที่มึมนุชย์มาบังอาจเรียกค้วเองว่าเป็นค้วอะไรสักคั้ง

"หมา! คั้งนั้นมันก็เป็นหมาคิอยู่ในห็นนะสิ!" เลนยะคั้งชั้คิหน้าเพิ่มความเหยียดหยามในค้วตาสีน้ำเงินมากคั้งไปอีก ค้วพูดค้วๆ ของโยชิฮาระ เธอจับได้ค้วค้วว่า 'หมา' ค้วคิ้ว

ภาพจินตนาการอันคั้งใหญ่อลังการของหมอดีสาวว่า เธอคั้งได้เจอมปีศาจอันน่าสะพรึงกลัว เห็นแล้วชวนให้ชวนลูก ถูกทำลายคั้งย้อยยับ ค้วร่างของบุรุษคั้งหนึ่งที่มาแทนที่คั้งค้วค้วโคในจินตนาการ จนคั้งไม่เหลือคั้งคิ

"ไม่ใช่หมาขอรับ แต่เป็นหมาป่า ท่านเป็นปีศาจคั้งสูงมากนะขอรับ ท่านเลนยะ กรุณาอย่าค้วเพียงภายนอกคั้งคิ้วลือขอรับ" อดีตเจ้าของฉาซากบฏนั้ยนค้วเหยียดพยายามอธิบายให้หมอดีคั้งหน้าเจ้าใจว่า เจ้าปีศาจที่ลลับไหลอยู่คั้งนั้เป็นสุนั้ขป่า ไม่ใช่หมาคั้งๆ และสำคัญขนาดไหน

"จะปีศาจคั้งอะไรคั้งก็เหมือนกันหมดแหละน่า แต่ว่านี่มันหมาคิอยู่

ในหินซัคๆ ให้คายสิ แล้วมันจะช่วยเราได้จริงๆ งั้นเหอ...ไม่แล้ว งานนี้ฉันไม่ทำแล้ว" แม่ตัวคียังไม่ลดละการดูถูก แถมทำท่าจะเลิกทำงานเอาคื้อๆ

"ไม่ได้นะขอรับ แล้วปีศาจที่อาละวาดอยู่ละ จะทำยังไง!" วิญญาณซามูไรหนุ่มร้องเสียงหลง เรียกหอมผีละงานที่กำลังเดินย่ำเท้าหนักๆ ออกไปหน้าตาเฉย

"ช่างหิวมันสิ เรื่องของใครของมัน จัดการเอาเอง" ว่าอย่างไรเยอียแล้วก้าวหนึ่ต่อ ไม่ได้สนใจกลับมาฟังอีก

"งั้นเงินสองล้านก็ไม่มีควมหมายงั้นสิ"

ประโยคเดียวที่ถูกเอ่ยออกมาจากวิญญาณเด็กชาย ทำเอาคนดูถูกงานชะงักกึก ก่อนเขาจะเอ่ยขึ้นใหม่อีกว่า "ดีไม่ดี ถ้างานออกมาสวยอาจขอเพิ่มได้ค้วยนะ เคยมีกรณีนี้เกิดขึ้นแล้วไม่ใช่เหอ เเลนยะ"

ขอเพิ่มได้...

เพียงเท่านั้นร่างสูงๆ ที่ยืนนิ่งก็หมุนตัวกลับมายืนที่เดิมราวกับถูกแรงแม่เหล็กดึงกลับมา

โยชิซาระถึงกับอ้าปากค้าง อึ้งในความสามารถของผีน้อยที่รู้จักอ่อนนุญษย์หน้าเงินคนนี่คือ

และสุดท้ายเมื่อยอมแพ้ให้แก่เงินอย่างหมดทางเลือก เเลนยะก็จำต้องก้าวกลับมาเผชิญกับร่างที่อยู่ในผนังหิน และหรีนัยน์ตาลง พิณจมองหน้ากินเห็นชื่อยู่นานกว่าจะเปรยขึ้น

"ไอ้หมอนี่หน้าคาคีไช่ย่อยเหมือนกันแฮะ"

เธอเอ่ยออกมาประโยคสั้นๆ หลังจากจ้องจนหน้าแทบชิดไบ่หน้าหล่อราวกับรูปสลัก แดมเป็นการโกลัซิดชนิดที่ทำให้เส้นผมสีดำเงาไหวเบาๆ ตามลมหายใจของเธอที่เป่ารด

"อะไรเลนยะ เพิ่งคิดจะสนใจเพศตรงข้ามขึ้นมารึไง" ทาโรนิกสนุกจึงแซวไปทันทีที่ได้ยินเลนยะเอ่ยปากชมท่านผู้ชายคนอื่นเป็นครั้งแรก

"ก็ยังคงว่าสนใจเพศเดียวกันอย่างแก็" เเลนยะสวนกลับเฉยชา แต่

เล่นเอาวิญญาณเด็กชายสะอึกไปทันที

"ฉะ...ฉันไม่ได้มองเขาเพราะคิดอะไรแบบนั้นนะ!" ทาโร่ได้ช่วยเสียง ตะกุกตะกัก พลันหน้าแดง

"ตาข้างเหมือนเจอรักแรกนั่นนะนะ" เธอขย้อนมาอีก

"ฉันก็แค่ชื่นชม ชื่นชม ไม่รู้จักรีไง!"

คนฟังเพียงยกไหล่ไม่ใส่ใจคำโต้แย้งของวิญญาณเด็กชาย

"ก็เรื่องของแก จะชื่นชมหรืออะไรก็ช่าง แต่ถ้าแกยังอยากเป็น วิญญาณหาร่างตัวเองต่อไป ก็หุบปากของแกไว้ซะ ฉันไม่ได้เป็นเพื่อนเล่น ให้แกแซ่หรือกนะ" เลนยะตัดบททิสวีวิญญาณที่พยายามหาทางเถียง หน้าคำหน้าแดง จนทาโร่ต้องกลืนน้ำลายลงคอแทน แล้วลอยไปใกล้ คนที่อันตรายน้อยกว่าอย่างเสียไม่ได้

"ปัญหามันอยู่ที่ จะทำให้ท่านกินเห็นซีฟิงพวกเราได้รีเปล่านะ ขอรับ" โยชิฮาระเปรยขึ้นใหม่ เมื่อเห็นว่าเลนยะกลับไปสนใจร่างบน ผนังหินอีกครั้ง

หากแต่หมอมือสาวกลับฉายรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ และปรากฏรอยไหว ระริกอย่างไม่น่าไว้วางใจในดวงตาสีน้ำเงิน ก่อนเธอจะว่า

"แต่ฉันว่า มันจะต้องเชื่อฟังคำสั่งฉันอย่างคิ...เหมือนเป็นลูกหมา เลยละ" เลนยะหัวเราะในลำคอ และเริ่มกัมไปรื้อค้นของในกระเป๋าเป้

4

ตึ่นนิทรา

ตึก...ตึก...

เสียงแห่งชีวิตคังจั้นซ้าๆ สม่่าเสมอ และเป็นเสียงเดียวที่เขาได้ยิน
มาเสมอ

เสียงเดียวในความเงียบอันเป็นนิรันคร์ และทุกครั้งที่มีนคังจั้น ภาพ
หญิงสาวในชุดกิโมโนสีชมพูลายกลีบดอกซากุระก็จะปรากฏขึ้นในความ
ทรงจำ

แม้คุณเลื่อนร่างและห่างไกล แต่ภาพของเธอก็ยังรุมวบบนขึ้นตามหัวใจ
ในอกที่ไม่เคยหยุดเต้น

และในความทรงจำนั้น เด็กสาวในชุดกิโมโนลายดอกซากุระก็วิ่ง
อย่างไร้จุดหมาย คุณอ่อนล้า คึ่นตระหนก ผมสีน้ำตาลเข้มยาวสยายพัด
ปลิวไปด้านหลังคามร่างกายที่เคลื่อนไปข้างหน้า และไม่มานร่างเล็กๆ นั้น
ก็ล้มลงกองร่างทิ้งร่างไปกับพื้นดิน ก่อนเริ่มมีน้ำใสๆ หยาดรินจากใบหน้า
เรียวยที่เปรอะเปื้อน

ร่างบอบบางหวาดกลัวและคุ้ไร้เรี่ยวแรง มีเพียงมือสองข้างที่ยก
ขึ้นกอดตัวเองเพียงลำพัง ก่อนเธอจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองมาที่เขา แต่

ภาพแสนพร่าเลือนก็ทำให้ไม่สามารถมองเห็นใบหน้านั้นได้ และก่อนที่มโนภาพนั้นจะเด่นชัด ก่อนที่จะเห็นใบหน้าที่อาบน้ำตาไกล่กว่านี้ ฉับพลันทุกอย่างก็ดับวูบ กลายเป็นเพียงความมืดมิด และเหตุการณ์เดิมก็เริ่มขึ้นใหม่อีกครั้ง

เหมือนฝันร้ายที่ไม่มีวันจบ และยังไม่ทันให้เขาได้แก้ไขเรื่องราวในฝันนี้ มันก็จะดับหายไปและเริ่มต้นใหม่

เป็นเช่นนี้มาตลอดห้าร้อยปี...

ถ้าสามารถแก้ไขได้ ถ้าเพียงไม่เอื่อยค้ำนั้น...ทุกอย่างคงไม่เป็นเช่นนี้

เสียงในใจที่ไม่เคยมีใครได้ยินถูกเอื้อนเอ่ยมาตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี ผ่านความมืดมิดที่ไม่เคยจางหาย ผ่านความมืดบอดที่ยังตราลงบนสำนึก

ภาพที่แสนเจ็บปวดนี้ วนเวียนซ้ำซาก เขาค้างอยู่เพียงลำพังกับความรู้สึกผิดที่ตอกย้ำมากับการหลับฝันที่ไม่มีวันได้ตื่น...แม้เจ็บปวดกับโทษทัณฑ์ ทว่านี่คือสิ่งเดียวที่เขาสามารถชดใช้ได้

แต่แล้วความคิดทั้งหลายกลับต้องหยุดนิ่ง เมื่อมีบางอย่างส่องมาจากปลายทางแห่งความมืด และมีเสียงหนึ่งดังขึ้นในโสตประสาท มันดังมาจากปลายทางของแสงสว่าง เค้นซัดจนกลบเสียงหัวใจของเขาเอง

"จาก...นาย..."

คำพูดขาดห้วงจนเขาต้องตั้งใจฟัง ภาพเลื่อนรางบางอย่างปรากฏขึ้นตรงหน้า

"จากนี้ไป...เจ้านาย...แก"

ถ้อยคำไม่ปะติดปะต่อเริ่มมีความหมายมากขึ้น แต่ก็ยังคงไม่ชัดเจน

เขายังต้องพยายามเงี่ยหูฟังประโยคนั้น และพยายามมองภาพพร่าเลือนที่ไหวระริก แสงสว่างที่ลอคเข้ามาในดวงตาทำให้เขาเริ่มปรับเข้ากับทัศนียภาพรอบด้านได้คืบขึ้นอีกนิด และสิ่งแรกที่พอจะบอกได้...คือสีน้ำเงิน

สีน้ำเงินจากดวงตาของคนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ตรงหน้า
แต่ก็ยังคงเห็นใบหน้านั้นได้ไม่แจ่มชัด เปลือกตาหนักๆ เปิดขึ้น
เนิบช้า พยายามปรับให้รับแสงที่ไม่ได้สัมผัสมาหลายร้อยปี

ดวงตาสีเทาหрімองใครบางคนที่ยืนอยู่ไม่ไกล ขณะทั้งภาพและ
เสียงที่ขาดห้วงซัดเจนเต็มย่นยาศาสีเทาคมกริบ

ซัดขึ้น และซัดขึ้น...จนไม่อาจบอกได้อีกว่าเป็นเพียงการคิดไปเอง
และสิ่งที่เห็นตรงหน้าคือเด็กสาวที่ยืนกอดอก เรือนผมสีน้ำตาล
ยาวแค่ประป่า ข้างกำลังขยับรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ที่มุมปาก และสิ่งที่สะอึก
คาที่สุดคือสายตาของเธอ ซึ่งทำให้เขารู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

กินเห็นซิเฟ่งสบตากับอาคันตุกะแปลกหน้า แล้วต้องคิดถึงใคร
บางคนที่เขาเคยรู้จักดี ขณะสงสัยว่าทำไมภาพตรงหน้าถึงดูแจ่มชัดเกิน
กว่าจะเป็นเพียงมโนภาพ อีกทั้งมโนภาพเช่นนี้ไม่เคยปรากฏขึ้นในความ
ทรงจำของเขามาก่อน

เด็กสาวในเสื้อผ้าแปลกๆ กับวิญญาณอีกสองดวงข้างหลังเธอ...
ถ้านี่เป็นความฝัน ก็คงเป็นความฝันที่ประหลาดที่สุด แต่ความคิดทบทวน
สิ่งต่างๆ และความสับสนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ ขณะนี้ ต้องยุติลงเมื่อ
เด็กสาวแปลกหน้าพูดประโยคหนึ่งขึ้นว่า

"จากนี้ไปฉันเป็นเจ้านายของแก จำใส่กะลาหัวไว้ด้วยนะ"

ไม่ว่าเปล่า คุณเธอยังชี้นิ้วใส่หน้าเขาด้วยท่าทางมั่นใจชัดเจน

"เมื่อไหร่เจ้าว่าอย่างไรนะ"

เจ้าปีศาจที่เพิ่งลืมตาตื่นต้องสะดุ้งคากกล่าวทักทายตื่นนอนของ
ผู้มาเยือนหน้าใหม่เข้าให้อย่างจัง

ในตอนแรกยังไม่แน่ใจว่าคนตื่นขึ้นมาจากจริงๆ รีเปล่า บัดนี้เมื่อเจอ
คำสั่งชัดเจนจากเด็กตรงหน้ากรอกหูขนาดนี้ คงฟันธงได้อย่างเดียวว่าเขา
ตื่นจากนิทราขึ้นมาจากจริงๆ แล้ว และแม้ตอนนี้ตัวเขาจะยังปะติดปะต่อเรื่อง
ได้ไม่ครบ แต่เหมือนความไม่พอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นจะเริ่มก่อตัวขึ้นมาช้าๆ
ได้เอง

นี่มันเรื่องอะไร แล้วมนุษย์ตรงหน้าเป็นใคร!

"อะไร ทำหน้าแบบนี้ทำไม หัดรู้จักบุญคุณกันบ้างสิ คนเขา
อุตส่าห์ปลอดฉนิกให้ฟรีๆ เลยนะ" เสนยะคำหันทันที่เมื่อเห็นชัดว่าปีศาจ
เบื้องหน้ามองกลับมาด้วยความไม่เข้าใจ สับสน และขุ่นเคือง

ขณะที่ทำไร่ได้ยินคำว่าฟรีจากปากเสนยะแล้วถึงกับอ่อนใจ ไม่คิด
ว่าเจ้าหล่อนจะกล้าโกหกหน้าด่านๆ แบบนี้

ปลอดฉนิก...เด็กผู้หญิงเนี่ยนะรี

กินเทียนชิต้องสะคุดกับสิ่งที่ได้ยินจากอีกฝ่าย ก่อนเริ่มรับรู้ว่ามีอะไร
เพียงสมองของเขาเท่านั้นที่ตื่นจริงๆ แต่ยังไม่รับรู้ได้ว่ากลัมนั่นของร่างกาย
ที่ถูกฝังในผนังถ้ำก็เริ่มกลับมาที่มีความรู้สึก และอีกไม่นานคงขยับได้เต็มที่

ถึงจะยังไม่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเด็กตรงหน้ามีกลิ่น
อาคมชัดเจนมาก...ชัดเจนน่าอึดอัด

"เอาละทีนี้ ในเมื่อแกตื่นแล้ว พูดภาษาเดียวกันรู้เรื่อง เรายังต้อง
มีข้อตกลงกันหน่อย" เสนยะพูดขึ้นใหม่อีกครั้ง ขณะคลายวงแขนออก แล้ว
ก้าวมาประชิดร่างบนผนัง วางมือทาบกับผนังหินข้างศีรษะเจ้าปีศาจ พร้อม
จ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาสีเทาเรียวคม จนใบหน้าเธอร่างกับเขาแค่ฝ่ามือ
เดียว เป็นระยะที่ชวนอึดอัด แต่เหมือนเจ้าหล่อนจะไม่สะทกสะท้าน แดม
ฉิกยิ้มให้อีกฝ่ายเต็มที่

หาไร่ต้องยอมรับว่ามันเป็นท่าทางการตกลงที่ชวนกระอักกระอ่วน
และน่าหงุดหงิดแปลกๆ

"เลน...ยะ..." ฝืนยอครางเตือนหอมผีสาวเบาๆ เรื่องการกระทำ
ออกอาจนั้นไม่ได้

ขณะที่คนที่ยังติดอยู่ในผนังหินยิ่งต้องขมวดคิ้ว งงจัน และรู้สึกไม่
สบายอารมณ์มากขึ้นกับไอ้คำพูดคำจาและท่าทางอวดคิของผู้มีพระคุณตรง
หน้า ไหนจะการเข้าใกล้ที่ไร้มารยาทที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอมาแบบนี้อีก

"ถอยออกไป" เสียงเย็นเยียบจากเจ้าปีศาจเอ่ยเตือนเสนยะ พร้อม
มองเธอด้วยนัยน์ตาคู่คมกริบเรื่องราวอย่างน่าขนลุก กอดัน พร้อมๆ กับ

ที่ภายในถ้าเริ่มมีเสียงแตกหักของหิน และการสั่นคึกๆ ของพื้นใต้เท้า ขณะบรรยากาศชั้นๆ ก็ราวกับจะหนาวเหน็บขึ้นมาฉับพลัน คล้ายบอกว่า ปีศาจตรงหน้าฉุนเฉียวเพียงใด และเป็นสัญญาณเตือนว่าเขาจะหลุดออกมาจากผนังในไม่ช้า

ทาโร่ต้องถอยออกไปพร้อมโยชิฮาระอย่างเสียไม่ได้ เมื่อเจอการข่มขู่เช่นนั้น รู้สึกวูบไปทั่วส้นหลังเมื่อคิดถึงว่าหากปีศาจคนนี้หลุดออกมาจริงๆ จะเป็นยังไง

ว่าแต่โยชิฮาระที่ปัดคิจะเตือนเรื่องมารยาทกับเลนยะ ทำไมครั้งนี้กลับเงี้ยวให้เจ้าหล่อนยั่วโทสะท่านปีศาจสุนัขป่าที่เขาบอกว่าต้องให้เกียรตินักหนาเสียอย่างนั้นเล่า

แต่หมอผีสาวที่ถูกขู่เพียงหยุดนิ่งไปนิด และตอบกินเห็นชอบอย่างเฉยชาจนเหมือนล้อเสียนว่า

"ไอ้โห! ไม่ทันตื่นเต็มทีก็วางอำนาจซะแล้ว...เลิกถ้อยคถ้อยอย่างเถอะน่า นี่มันหมคมขุดคักคินาแล้ว ฉันทยังไม่อยากเริ่มสอนประวัติศาสตร์กันใหม่ตอนนี้หรอกนะ"

"...!"

ถ้ามือเขาไม่ติดอยู่กับหิน คงได้ไปอยู่รอบคอเด็กสาวตรงหน้าแล้ว เป็นใครกันถึงได้กล้ามาเหยียบถึงปากักปีศาจ เป็นใครถึงได้กล้ามาปลดผนังของเขา และเป็นใครถึงกล้ายืนอยู่ตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ และแววตาหยันราวกับเห็นเขาเป็นแค่ลูกสุนัขตัวเล็กๆ แบบนี้

ตลอดระยะเวลาที่อยู่มานับพันปี ไม่เคยมีผู้ใดกล้าดูถูกหรือเหยียดหยามเขาหน้าตาเฉยเหมือนเด็กนี้มาก่อน แม้จะบอกว่าอาจไม่รู้จักรเขา แต่มารยาททั่วไปก็พึงมี ไม่ใช่แสดงท่าทางกวนอารมณ์และหาเรื่องทุกอิริยาบถแบบนี้

นี่มันยุคไหน สัมมาคารวะและความสุภาพแบบที่ควรมี ถึงไม่มีในเด็กผู้หญิงตรงหน้าเลย

แต่ก็เพราะโทสะที่เจ้าหล่อนก่อนั้นแหละ เขาถึงได้ตื่นเต็มตาไว้

ขนาดนี้ ช้ำร่างกายยังกลับมามีพลังกำลังอย่างรวดเร็วกว่าที่คาด

"ระวังคำพูดคำจาของเจ้าด้วย เด็กน้อย" เสียงเรียบเย็นแต่ทรงอำนาจ กับแวตาคุดันแสนเย็นชาถูกใช้ออกคำสั่งกับเลนยะอีกครั้ง แต่แทนที่ยัยตัวศิจะรับฟังโอวาทจากคนอาวุโสกว่าต่างๆ กลับส่ายรอยยิ้มข่มขู่กลับ และว่า

"ฉันว่าตอนนี้ระวังตัวแกเองดีกว่าไหม...เจ้าหมาน้อย"

"ท่านเลนยะ!"

ไม่ทันที่โยชิฮาระจะร้องตะโกนเตือนจบคำ เลนยะก็ถอยตัวออกมา ก่อนอย่างรวดเร็ว พร้อมๆ กับที่เส้นความอดทนในตัวกินเห็นซิกซ์ขาดผึงในสมองสั่งให้จัดการคนตรงหน้าเดี๋ยวนี้

ในเมื่อเป็นมนุษย์ และเป็นมนุษย์ที่มีอาคมก้าวเข้ามาในป่ากักปีศาจ โดยไม่ได้รับอนุญาต ช้ำยังทำตัวร้ายกาจขนาดนี้ เขาก็มีสิทธิ์ฆ่าเธอได้ตามพันธสัญญา!

เปรียะ เปรียะ เปรียะ!

หินที่ผ่นึกแตกออกราวกับเป็นแค่กระจกแผ่นบางๆ ในถ้ำสะเทือนไปทั่ว กินเห็นซีในร่างชายหนุ่มเริ่มกลายเป็นสุนัขป่าสีดำทะมึน พร้อมขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนภูผาทั้งลูกเริ่มปริแตกราวกับปราสาททรายครีค!

ร่างสีรัตติกาลใหญ่ยักษ์ทะลุพื้นดินขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ทำลายสถานที่ที่เคยกักขังตนเองให้เป็นเศษดินในพริบตา พร้อมพวงหามงสีคำที่สะบัดเพียงครั้งเดียวก็ทำให้เกิดวงพายุ พื้นปฐพีสั่นไหวราวกับจะแตกหัก

โยชิฮาระกับทาโร่แทบกระโจนหนีออกมาจากถ้ำไม่ทัน ขณะเลนยะที่พุ่งตัวหนีก่อนสองฝีมืดหลังผล่อออกจากเจ้าปีศาจที่ตนหาเรื่องไว้ กลับมายืนประจันหน้ากับสุนัขป่าที่ขยายร่างใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ทว่าใบหน้าของเด็กสาวกลับยังฉายรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ เหมือนกับกำชัยชนะไว้ในมือเรียบร้อยแล้ว

เปรียะ!

และยังไม่ทันที่สุนัขป่าสีคำจะกลับคืนร่างเดิมได้เต็มที่ สายฟ้าสีขาว ก็ไหลทะลักออกมาจากคอของเขา สร้างความเจ็บปวดแสนสาหัสจนต้อง ส่งเสียงร้องโหยหวนดังก้องสะท้อนไปทั่วผืนป่า และทำเอาผืนน้อยถึงกับ สะท้านไปทั้งตัวเพราะเสียงคำรามดั่งสนั่นหวั่นไหวนั้น

คุม!

ร่างของจอมปีศาจทรูกลงกับพื้นทันที แรงกระแทกจากน้ำหนัก ร่างกายมโหฬารส่งผลให้พื้นดินแตกร้าวเป็นแอ่งกว้าง ก่อนสุนัขป่ายักษ์ จะค่อยๆ กลับมาอยู่ในสภาพของชายหนุ่มใบหูเรียวยาวที่กำลังนั่งคุกเข่า โกงตัวบนพื้นอย่างทรมาณ

กินเท็นชิรีบยกมือคลำคั่นคอของคนด้วยความตระหนก ก่อนเจอ บางสิ่งที่ถูกผูกติดกับคอของเขาไว้...บางสิ่งที่ทำจากหนังและร้อยเป็นห่วง มีเข็มขัดครัดครึ่งแน่นหนา...เอามาใส่ตอนที่เขาหลับอยู่!

บัดนี้ใบหน้าคมเข้มของเจ้าปีศาจเริ่มปรากฏสีแดงสุบฉิดไปทั่วจาก ความเคียดแค้นถึงขีดสุด

"เจ้าทำอะไรกับข้า เจ้าเด็กเมือวานซืน!" เสียงตะคอกของกินเท็นชิ ทรงพลังและดั่งสนั่นอย่างน่าขนลุก แต่ดูจะไม่มีผลกับคนสร้างเรื่องที่ยืน ยิ้มสบายใจในชัยชนะที่ไม่ต้องออกแรงแม้แต่นิดเดียว

"ถามได้ ฉันเป็นเจ้าของแกแล้ว ฉันก็ต้องใส่ปลอกคอแกไว้ เพื่อ ยืนยันการเป็นเจ้าของสิ จริงไหม" คำตอบแสนกวนประสาท บวกท่วงท่า กวนอารมณ์ ยิ่งเพิ่มแรงโทสะให้อีกฝ่าย

"เจ้า!"

กินเท็นชิตั้งท่าจะกระโจนใส่เลนยะ แต่เจ้าตัวดีกลับยกมือห้ามไว้ ก่อน

"เฮ้! ปลอกคอที่รัดคอแกอยู่นะมันลงอาคมไว้ละ ตอนนี้แกใช้พลัง ได้มากที่สุดก็แค่ครึ่งเดียว หรืออาจไม่ถึงด้วยซ้ำ แล้วถ้าพยายามจะใช้พลัง เกินหรือพยายามทำร้ายฉันล่ะก็..." ยัยตัวเสบขยิบคาแล้วเคาะลิ้น ตวัด นิ้วชี้ขึ้นมาด้วยท่าทางเหมือนยิงปืนใส่เขา "แกก็จะเหมือนเมื่อกี้"

นั่นแหละ หรือถ้าไม่เชื่อ ลองดูก็ได้นะ ฉันจะได้เห็นอะไรสนุกๆ อีก...เสียง แกโซปราโนดี"

เจ้าปีศาจได้แต่กำหมัดแน่น สันเทาด้วยแรงโทสะร้อนระอุ ทั้งเจ็บใจและเจ็บกาย ทำได้เพียงส่งสายตาแค้นเคืองใส่เลนยะที่ยังยิ้มระรื่น

ขณะสองผีต่างพุดอะไรไม่ออกกับเหตุการณ์นี้ รู้สึกว่าเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเร็วในชั่วพริบตาจนไม่มีใครตามทัน และตอนนี้พวกเขาไม่รู้ว่าควรเข้าข้างฝ่ายไหน เพราะการทำให้กินเห็นซิเชื่อฟังได้ถือว่ามีดี แต่ยัยหมอมผีก็เล่นแรงเกินเหตุ

"อะไซ่ ลืมบอกไปอีกอย่างหนึ่ง" เลนยะอุทานขึ้นใหม่ แล้วยังเดินเข้าไปใกล้กินเห็นซิหน้าตาเฉย ก่อนก้มสบคาสีเทาที่มีแต่ความเยือกเย็นเกลียดชังของคนตัวใหญ่กว่า "ถ้าเกิดฉันตายขึ้นมาก่อนละก็ ปลอกคอกันก็ถอดไม่ได้ไปตลอดกาล หวังว่าคงเข้าใจนะว่าหมายความว่ายังไง"

พุดจบเธอก็หมุนตัวกลับไป พร้อมผิวปากฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดี ทั้งให้เจ้าปีศาจมองตามหลังอย่างกรุ่นโกรธถึงที่สุด

นี่เขาคื่นจากฝันร้ายนับร้อยปีได้ภูเขานั้น เพื่อมาเจอฝันร้ายยิ่งกว่านี้หรือ!

กินเห็นซียังคงนั่งชั่งใจอยู่ครู่ใหญ่ เลื่อนมือขึ้นจับที่ปลอกคอสุนัขอีกครั้ง แล้วหลับตาลงอย่างอดกลั้นในสิ่งที่ตนคัดลึนใจ ก่อนเลือกจะลุกขึ้น และจำยอมเดินตามหลังหมอมผีตัวแสบไป

ไม่คิดเลยว่าจอมปีศาจที่ปกครองเหล่าปีศาจในป่าแห่งนี้ของเขาต้องมาแพ่เด็กปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมตรงหน้า มีหน้าซำยังเป็นเด็กผู้หญิงแถมยังต้องมาคอยคุ้มครองไม่ให้เจ้าตัวค้องตายก่อนเพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองต้องติดอยู่ในสภาพนี้ตลอดไป

5

ปลอกคอที่ถอดไม่ได้

"ไม่รู้สิอะไรเลย"

"ไม่ใช่แถวนี้ละมังงอรับ"

"ถึงไม่ใช่แถวนี้แต่ก็อยู่ในเขตป่า ยังไงก็ต้องสัมผัสอะไรได้บ้าง"

เลนยะเริ่มมีน้ำโหนิคๆ เนื่องจากการคามหาปีศาจราคาสองล้านเยน ที่คนไม่ชอบยุ่งยากอย่างเธอยอมแลกสังขารลำบากลำบากมาจนถึงที่นี่ แต่ไม่ว่าจะคามร่งรอยเท่าไรก็ยังไม่มีความว่าจะเจอง่ายๆ

เท่าที่เธอเคาได้ มันน่าจะเป็นพวกชั้นต่ำ มีกรงเล็บ และคงตัวใหญ่ ไม่น้อย เพราะจากที่เห็นบนต้นไม้บางต้น มีรอยข่วนของกรงเล็บ ตำแหน่งที่เห็นบ่งบอกว่ามันตัวใหญ่เกือบสองเมตร กลิ่นอายที่จับได้สาบเหมือนกลิ่นสัตว์ แสดงว่าไม่ใช่พวกมีสติปัญญามากนัก แต่ที่มันใจว่าไม่ใช่สัตว์ก็เพราะคงไม่มีสัตว์ที่โหนทนกลิ่นอายปีศาจที่คลุ้งอยู่ทั่วป่าได้

โดยธรรมชาติ สัตว์จะมีสัญชาตญาณไวกว่ามนุษย์ โดยเฉพาะสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ไม่ว่างจะเกิดน้ำท่วม แผ่นดินไหว หรือภัยธรรมชาติรูปแบบไหน พวกมันก็จะตอบสนองต่อการถูกคุกคามได้รวดเร็ว และหนีตายได้ก่อนเสมอ ฉะนั้นไม่มีทางมีตัวอะไรอยู่ในพื้นที่ที่มีแค่ปีศาจ

แบบนี้แน่นอน ที่นี่อยู่ได้ช่วยอำนาจของสิ่งเหนือธรรมชาติล้วนๆ

"กลืนอายุปีศาจที่นี้ปะปนกันมั่วไปหมด แยกออกยากเป็นบ้า" เลนยะบ่นซ้ำ และใช้มือลูบที่รอยบนต้นไม้ เหมือนรอยกรงเล็บของตัวอะไรสักอย่าง ซึ่งเป็นร่องรอยที่เธอใช้นำทาง แต่เหมือนจะไม่ช่วยอะไรมากเท่าไร

แต่ระหว่างที่ยังสำรวจเนื้อไม้ตรงหน้า วิญญาณซามูไรหนุ่มก็เอ่ยขึ้นเบาๆ ข้างตัวว่า

"อย่าทำอีกได้ไหมขอรับ ท่านเลนยะ"

เลนยะกวัดหน้ากลับไปมองเจ้าของคำเปรยทันที

"อะไร"

"ท่านก็รู้ว่าข้าหมายถึงเรื่องอะไร" วิญญาณซามูไรแสดงสีหน้าห่วงกังวลชัดเจน

และท่าทางเช่นนั้นทำให้หมอผีสาวระบายนมหายใจ เบื่อหน่ายกับความกังวลไม่เข้าเรื่องของอีกฝ่าย เพราะเวลานี้คงไม่มีเรื่องอะไรที่วิญญาณตรงหน้าจะวิตกได้ นอกจากเหตุการณ์ที่เธอไปยั่วโทษของท่านเจ้าปีศาจผู้สูงศักดิ์ จนปีศาจที่วาระเปิดพลังฟงภูเข้างู และเกือบฆ่าเธอตายตรงนั้น

"คล้ายเรียกคือออก" เลนยะว่ากลัวหัวเราะอย่างไม่ทุกข์ร้อน

"ท่านก็รู้ว่ามันอันตราย" โยชิฮาระเน้นหนัก

"แต่ฉันก็ไม่ได้พลาด จริงไหม"

เป็นคำโต้เถียงเมยที่ทำให้โยชิฮาระต้องนิ่งเงียบ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเลนยะพูดถูก ทว่าก็เป็นคำจ้อมยอรับ เพราะอีกครั้งในใจเขาก็กังวลไม่เห็นด้วยกับวิธีของเธอ

"ข้ารู้ว่าทุกอย่างที่ท่านทำถูกคำนวณไว้แล้วเสมอ และที่ ไม่ได้ปราชัย ท่านสอนท่านยั่วโมโหท่านกินเต็นชินกัน เพราะว่ารู้ว่าที่ท่านทำแบบนั้นก็เพื่อให้เขาสู้สักตัวไวขึ้น และให้พลังกลับมาเร็วที่สุด จะได้หลุดจากฉมวกตัวเอง แต่บางครั้ง..."

"ฉันไม่มีเวลามานั่งรอให้เจ้าลูกหมานั่นค่อยๆ สะลึมสะลือ รับรู้เรื่องราวใหม่ๆ ในโลกปัจจุบันที่ละนิดเหมือนพระเอกหลงยุค แล้วช่วยมันออกมาจากผนังหินหรือคนะ...เจ้านั้นหลุดออกมาได้ไวเท่าไร งานฉันก็จบเร็วขึ้นเท่านั้น และมันก็สำเร็จด้วยดี คังนั้นไม่ต้องคิดอะไรให้รุ่นวายอีก" คนเป็นหมอมือดีคืบคืบเค็ดคขาด ทว่าก็ต้องชะงักร่างไปนิด เมื่ออยู่ๆ ความเย็นวูบบางอย่างก็กระทบเข้ากลางหลัง จนต้องควัดหน้าไปหาค้นเหตุคนคนที่แผ่รังสีหนาวเยือกนั้นใส่

เจ้าของใบหน้ารูปสลักเหมือนเทพปั้นทำนึ่งเฉยไม่รับรู้ถึงดวงคาศีน้ำเงินที่จ้องคนกลับมา แต่บรรยายกาตรอบๆ ภายที่แผ่ออกมากลับกดคันเชือกเดือนคนมองซัดเจน ความรู้สึกข้างในกับใบหน้าข้างนอกของเขาเหมือนจะไปคนละทางโดยสิ้นเชิง

แต่นั้นคงไม่แปลก เมื่อต้องแบกกระเป่าเป็หนักๆ ของคนที่เพิ่งทำให้ตนตกอยู่ในสภาพสุนัขที่โคนสวมปลอกคอแบบนี้

ระหว่างทางยัยเด็กแสบนั้นคันทำท่าว่าเป็หนักจนจะทับคัวเองคายคาคาที่ โอคครวณูเหมือนมันเป็นภูเขาคั้งลูก ทำให้ผู้ตกเป็นรองค้องยอมแบกของให้อย่างเหลือทน ทั้งที่คองขาคาคูณเธอก็แบกเป็ตัวปัญหาคเข้ามาค้เองแท้ๆ

"อย่าอารมณ์บูคนักเลยน้า คนสร้างเรื่องนี่ไม่ใช่ฉันสักหน่อย" เลนยะหันไปเอ่ยคัวยรอยเยาะที่มุมปาก แล้วสังเกตกทำทางคู้กรณิตรงหน้า

แต่สุนัขป่าห่มกลับทำเป็นไม่สนใจและเป็อนหน้ามองทางอื่นแทนเป็นการไม่คอบสนองใคๆ จนหมอมือสาวเริ่มฉุนฉิมคๆ ก่อนจงใจเปรยลอยๆ ขึ้นใหม่ว่า

"เป็นคนที่อำนาจลดลงจนทำให้มีปีศาจหลุดออกมาสร้างคความเคือคร่อนให้คนอื่นยังทำเป็นไม่รู้รู้หรือรู้หนาวอีกน่ะ"

ครวรนี้ค้ผล เมื่อกคนที่นึ่งเฉย เย็นชา ถึงกับควัดใบหน้าคมกลับมาพร้อมน้ำเสียงห้วนเย็น "อย่ามาอวคู้"

"ไม่ต้องอวคู้ว่าใครที่ค้องนอนฉนิคปีศาจในป่า แต่สุดท้ายคันทำ

ปีศาจหลุดออกมาให้ฉันมาตามล้างตามเช็ดแบบนี้"

เลนยะสวนกลับฉับไว และได้สายตาคู่คั่น เย็นเยียบจากท่านเจ้า
ปีศาจส่งคืนทันทีเช่นกัน

แต่ไม่ทันจะมีวอยแรก คนคนหนึ่งที่ทนคูมานานก็แทรกขึ้นก่อน

"หยุดแค่นี้เถอะขอรับท่านเลนยะ" วิญญาณซาบู่โรหนุ่มร้องยุติ
สงครามระหว่างหมอดีกับปีศาจ พร้อมส่งสายตาปรามให้หนักยั่วโทษะอีก
เล็กน้อย แล้วหันใบหน้าสำนึกผิดไปพุดกับเจ้าปีศาจผู้ต้องตกเป็นเบี้ยล่าง
หมอดีสาวของเธอ

"ข้าต้องขออภัยแทนท่านเลนยะด้วยขอรับ ท่านกินเท็นชิ" เขาก้ม
หัวแสดงความเคารพและขอโทษอย่างสุภาพ ก่อนยึกตัวขึ้น "ข้าว่าพวก
เราريباปีศาจนั้นและท่านก็ฝึกมันไว้ที่เดิม หลังจากนั้นท่านเลนยะจะ
ปล่อยท่านไปเองขอรับ"

"ฉันบอกแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรหรือ" แม่ตัวคียังไม่วายถามกวนๆ
แทรกมา ให้โยชิฮาระตัวคหน้าไปเตือนด้วยสายตา

ซึ่งคนที่จริงจังกับคำพูดเธอเหมือนจะไม่ได้มีโยชิฮาระคนเดียว เมื่อ
ทาโรลอยมาใกล้ แล้วกระซิบถามสีหน้าหวั่นใจแทบทันที

"เธอจะไม่ปลดคนนี่จริงๆ หรือ"

"แกนี่ก็ช่างบ้าจี้ตามนะทาโร" เลนยะกลอกตาขึ้นข้างบนอย่างเบื่อ
หน่ายกับวิญญาณที่ชื่อจนเหมือนจะแยกคำล้อเลียนเอาสนุกกับเรื่องจริง
ไม่ออก... หรืออาจเพราะเรื่องเลวร้ายหลายเรื่องเธอทำมันจริงๆ เขาเลย
ไม่ไว้ใจว่าเธอจะแค่ล้อเล่นละมัง

แต่ยังไงเธอก็ต้องปล่อยสุนัขป่าหนุ่มไปหลังจากเสร็จงานแล้วแน่ๆ
แต่ไม่สามารถเอาเขาไปฝึกไว้ที่เดิมได้ เพราะหลังจากกินเท็นชิหลุดจาก
ผืนึกและทำลายภูเขาทั้งลูกทึงแล้ว ทุกอย่างก็หายกลายเป็นฝุ่นละออง ทึง
ไว้เพียงลานคินโล่งกว้างจนไม่เหลือแม้แต่ต้นหญ้าสักต้นที่เคยปกคลุมรอบ
บริเวณ มันกลายเป็นทุ่งหัวโล้นบริเวณกว้าง

ที่สำคัญต่อให้สภาพร่างกายเธอพร้อม และพลังวิญญาณมีเต็มที

ยังงี้ก็คงไม่พอผนิกเจ้าปีศาจแห่งป่ากักปีศาจได้

และเพื่อให้ผนีย่อยระแวงน้อยลงว่าเรื่องเลวร้ายครั้งนี้เธอจะไม่ก่อ
เลนยะจึงหยิบสิ่งหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ

มันเป็นม้วนคัมภีร์ม้วนเล็กๆ ขนาดเท่าฝ่ามือ สีน้ำตาลเข้ม ดูเก่า
คร่ำคร่าจนเหมือนจะขาดได้ง่ายๆ

"อาคมที่ฉันใช้กับปลอกคอหมานั้นเป็นอาคมโบราณเก่าแก่ที่น้อย
คนจะสร้างเป็น เกือบๆ เป็นวิชาต้องห้าม เพราะเป็นผนิกผูกมัดผู้ใช้และ
ผู้ถูกลงอาคม จักว่าอันตราย แต่ถ้าไม่ใช่อาคมนี้ฉันก็เอาปีศาจระดับเจ้า
ลูกหมานั้นไม่อยู่ คงนั้นถึงต้องมีไอ้นี้ไว้" เธอขม้วนกระดาษเล็กๆ ขึ้นใน
ระดับสายตา แล้วยังเล่าเรื่องคืบเสียดแผ่วเบาฟังลึกลับ "คัมภีร์นี้คือ
กุญแจสำคัญในการสร้างอาคมและปลอกผนิก 'คัมภีร์อะโคอิโตะ' เป็น
คัมภีร์เฉพาะที่ลงเวทผูกมัดและปลอกพันธนาการไว้ ใช้ผู้มีอาคมชั้นสูง
เก้าสิบเก้าชีวิตปลุกเสก และอีกเก้าสิบเก้าวันในการทำพิธี ฉะนั้นเรื่อง
ปลอกผนิกไม่ใช่ปัญหาแน่ๆ ถ้าเรายังมีมันอยู่"

วิญญาณเด็กชายมองตามของชิ้นเล็กที่มีที่มายิ่งใหญ่อลังการผดกับ
หน้าตา แล้วรู้สึกโล่งอกขึ้นมาหน่อย

ความจริงน่าจะรู้ คนอย่างเลนยะไม่ชอบเรื่องเสียง โดยเฉพาะเสียง
ให้ตัวเองต้องมีปัญหายุ่งยาก

"แกลงไม่คิดว่าฉันจะบ้าพอลากไอ้ตัวแบบนี้เดินไปเดินมาในเมือง
หรือใช้ไหม"

เลนยะถามวิญญาณตรงหน้า ก่อนลอบปรายตามองร่างสูงสง่าของ
เจ้าปีศาจแห่งป่ากักปีศาจ แต่ผล่อจินตนาการว่าต้องเอาเขาไปอยู่คืบ
ขนแขนเธอก็ลุกพริบ หน้าแบ่ รู้ทันที่ถึงความยุ่งยากครั้งมหัพวารที่จะห้อย
คิดมากคืบ ถ้าปลอกผนิกสุนัขป่าหนุ่มไม่ได้

แต่ความไม่น่าอภิมยในหัวมีอันต้องยุติลง เมื่อเธอสัมผัสได้ถึง
บางอย่างจนต้องยี้คิ้วตรง

สุนัขป่าหนุ่มกระซิบคำมคาบคู่ประจำตัวที่ห้อยอยู่ข้างเอวทั้งสอง

ข้าง เมื่อใบหูเรียวยาวของเขาจับเสียงไม่น่าไว้วางใจที่เข้ามาใกล้ได้เช่นกัน พร้อมสัญชาตญาณในตัวร้องเตือนว่าอะไรก็ตามที่กำลังมาไม่ใช่สิ่งที่คืออย่างแน่นอน

"มีบางอย่างกำลังมาทางนี้" แม่น้ำเสียงทุ้มต่ำของเขาจะฟังเรียบนิ่ง แต่มีแววออกคำสั่งเจือมาด้วยอย่างเคยชิน

"สมเป็นหมา หูไวไม่เบา" เป็นคำชมที่ไม่เหมือนคำชมจากเลนยะ ผู้ก้าวมาประจันกับสิ่งที่กำลังมา พร้อมมองตรงไปยังทิศที่เขา มองเช่นกัน

"เอาไปมา" เธอขอเบ็ดันจากคนข้างๆ และดูไม่สนว่ามันจะหนักจนทับตัวเธอตายกลางป่าอีกแล้ว

สุนัขป่าหนุ่มปลดกระเป่าใบโตออกจากไหล่กว้าง และโยนกลับไปให้เจ้าของ ขณะมือของเธอก็เตรียมยื่นมารับกระเป่า...

คุบ!

ฟ้าว!

แต่ช่วงจังหวะที่กินเห็นชิโยนกระเป่าเบ็ดันหมอมีสาว สัตว์ขนาดยักษ์ก็พุ่งพรวดตรงมาราวกับกระหิงค์ เหมือนรอจังหวะอยู่ก่อนแล้ว มันกระโจนสุดตัวลอดผ่านช่องว่างระหว่างกินเห็นชิกับเลนยะพอดี และตัวคกรงเล็บขนาดใหญ่ใส่ร่างของเด็กสาวอย่างมุ่งหมายชัดเจน

เลนยะถีบพื้น กระโดดหลบออกมาอย่างเฉียดฉิวพร้อมดึงมือกลับทำให้รอดจากกรงเล็บอย่างหวุดหวิด ทว่าต้องปล่อยให้เจ้าสัตว์ยักษ์วิ่งเข้าชนกระเป่าเป็จนอุปกรณ์ปราบผีทั้งหมดกระเจายออกมา

แผ่นยันศึปลิวว่อนไปทั่ว ขวคน้ำมันศึกระแทกพื้นดินแตกละเอียดถึงขนาดทาโรที่เห็นเลนยะปราบปีศาจมากมาย ยังเสียวไส้แทนเจ้าตัว เพราะทุกอย่างไวเกินกว่าใครจะคามทัน

"ยื่นเซ่อหาอะไรของแก มาช่วยฉันสิ!" เลนยะต้องร้องลั่นใส่คนที่ทำท่ากระชับคาบแน่นเตรียมสู้ในคอนแรก แต่กลับยื่นมือเธอกับปีศาจนั้นเฉยๆ ไม่คิดคุกคาม

แล้วยิ่งโอบหน้าเอ็นซาไร้อารมณ์ของเขาที่มองมาอย่างเฉยชา ยิ่ง

เพิ่มแรงโทสะให้เธอได้ดียิ่งกว่าอะไร

ก็ทำให้เขาไว้มากนั่น... โยชิฮาระกับทาโรคิดแทบจะพร้อมกัน เข้าใจถึงสาเหตุที่สุนัขป่าหนุ่มหลบฉากให้หมอมือสาวคล่องเกี่ยวกับศัตรูร่างยักษ์แบบนั้น

"แฉ่ววว!"

ปีศาจร้ายวนกลับมายังทิศทางของมนุษย์คนเดียวอีกครั้ง และรอบนี้ทุกคนถึงได้เห็นมันเต็มคา

มันเป็นแมวตัวโตเกือบสองเมตร ขนหยาบกร้านสีน้ำตาลแซมขาว มีสามหางสะบัดไปมา และนัยน์ตาสีเหลืองวาวเรืองอย่างน่ากลัว แต่ส่วนที่น่าขนลุกที่สุดคือหัวของมันที่ผสมโครงหน้าของมนุษย์กับสัตว์เคราะจนอย่างแมวเข้าไปจนชวนผวา และน่าสะอิดสะเอียนไปพร้อมๆ กัน

"เนโกะมาตะ?" ทาโรอุทานอย่างคั่นๆ ทันทีที่ได้เห็นศัตรูที่ตามหา แต่จากประสบการณ์ที่เขาเรียนรู้มาจากเลนยะตลอดครึ่งปี เขาว่าโครงหน้าน่าจะเป็นพวกปีศาจแมวมากกว่า จัดอยู่ในหมวดเนโกะมาตะก็จริง แต่แบบนี้คงเกิดจากการผสมความแค้นมากๆ จากทางไหนสักทาง แล้วกลายเป็นปีศาจมากกว่าน่าเพี้ยนตะบะตามอายุเองแบบเนโกะมาตะทั่วไป

เลนยะที่เผชิญกับศัตรูคนเดียวกลายเป็นต้องยั้งหนึ่ง หรือนัยน์ตาสีน้ำเงินสบประสานเขม็งที่เนโกะมาตะโครงหน้า

ของทุกอย่างของเธอกระจัดกระจายไปทั่ว บางอันก็พังเสียหาย แผ่นยันคืบว่อนกลางอากาศและร่วงหล่นอยู่เกลื่อนพื้นดิน แต่ไม่มีอะไรน่าหวั่นหวาดไปกว่าของที่พังไปแล้วไม่ได้อะไรคืนมา แดมไธตัวร้ายที่ทำข้าวของเธอปนเปื้อนนี้ ยังคิดจะทำร้ายเธอต่ออีก

เลนยะต้องค่อยๆ ย่อลงไปหุบแผ่นยันคืบบนพื้นให้ช้าที่สุด และประสานนัยน์ตากับมันไว้ไม่ละ เพื่อระวังท่าทีของแมวปีศาจ เพราะหากเคลื่อนไหวเร็วไปมีสิทธิ์ที่มันจะโจมตีทันที

น้ำลายเหนียวหนืดหยดจากปากที่มีเขี้ยวแหลมคมของปีศาจแมว

นัยน์ตาสีเหลืองวาวคู่โตที่เฝ้ามองมาบ่งชี้คว่าอยากฉีกเด็กสาวตรงหน้า ออกเป็นชิ้นๆ บนร่างกายใหญ่โตพองขนสีสกปรกจนชี้ตั้ง เหมือนเป็นหนามแหลมทั่วร่าง มันชุ่มมอมีสาวเสียงฟ่อเป็นพักๆ พร้อมเสียงครางครีคราคาค่ำๆ ระงมทั่วบริเวณ

และวินาทีที่ปลายนิ้วของเลนยะแตะะถูกแผ่นยันต์บนพื้น มันก็กระโจนเข้าหาเด็กสาวด้วยความเร็วทันที

เลนยะกัดฟันกรอด มือเธอแตะสะปะสะปะ ตะปบแผ่นยันต์สามใบบนพื้นที่อยู่ใกล้ที่สุดพร้อมร่ายอาคมลั่น

"อาตุแห่งเพลิง — ปักษา — นภา"

ตูม!

ยันต์ถูกปาออกไป ก่อนกรงเล็บคมกริบห่านี้ว่าจะมาถึงศีรษะเธออย่างเฉียดฉิว ยันต์ทั้งสามติดไฟฟู่บ กลายเป็นนกอไฟสีม่วงบินถลาเข้ากลางอวกาศจรัย กระแทกมันกระเด็นหางหลังออกไปหลายเมตร

"จ้าววว!"

ตัวของมันลอยละลิวไปไกล ตามด้วยเสียงโหยหวนทรมานเมื่อกลางหน้าอกใต้กลุ่มขนหยาบๆ มีรอยแผลกว้างเหวอะหวะจากฤทธิ์อาคมกลืนเนื้อใหม่และควันลอยออกมาจากบาดแผล จนทำให้เจ้าแมวปีศาจต้องกลิ้งตัวไปมาอย่างบ้าคลั่งเพื่อระบายความแสบร้อนกลางหน้าอกของตน

"เยี่ยมมากขอรับ สมกับที่เป็นโซเคนโย" โยชิฮาระเผลอหลุดคำเชียร์ออกมา เมื่อเลนยะรอกมาได้ที่น่าหวาดเสียวที่สุด

แต่ชื่อที่เขาใช้เรียกเลนยะกลับทำให้กินเห็นชิตี่ไม่คิดสนใจมนุษย์ตรงหน้าต้องเบิกตาสีเทาของเธอ แทบไม่เชื่อหูตัวเองว่าจะได้ยินชื่อนี้อีกครั้ง

ทายาทผู้ต้องสาป...

"เจ้าเป็นโซเคนโย?" ครั้งแรกที่เจ้าปีศาจเอ่ยปากถามเลนยะ

เลนยะที่รอกมาได้อย่างหุกหวิดใช้นัยน์ตาสีน้ำเงินโกรธจ้องมองคนถามทันที

"ก็ใช้สิเวีย ไม่งั้นฉันจะปลดคนึงแกยง โอ้อ้า!"

เธอตะคอกกลับคั่งลั่นตามอารมณ์เคียดคาลที่ถูกทิ้งให้จัดการศัตรู
เองทุกอย่าง และอุปกรณืข้าวของของคนที่พังยับเยิน ซ้ำยังขาดหายไป

แต่กินเห็นซิกกลับไม่ได้ใส่ใจท่าทางของเธออีกแล้ว สิ่งที่เขาสงใจ
คือ 'โซเคนโย' ชื่อที่ไม่น่าจะไ้ไยอื่นอีก เมื่อมันผ่านมานั้นนานเกินกว่าจะ
มีตัวคนอยู่ แต่กลับปรากฏอยู่เบื้องหน้าเวลานี้

บัดนี้บางอย่างที่สะกิดใจตั้งแต่แรกยามได้มองเห็นแล้วสบ
ประสานดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้น ว่าทำไมถึงคูมีอำนาจและเหมือนกับใคร
บางคนนั้ก...

"เจ้าคือคนที่ยาฮีโระบอกไว้"

ประโยคที่เปลอหลุดปากออกมาจากสุนัขป่าหนุ่ม ทำให้เลนยะที่
กำลังโมโหค้องขมวดคิ้วสงสัยแทน

"บอกอะไร... อ้ากกก!"

ก่อนจะได้ตั้งคำถามกับกินเห็นชิ ปีศาจแมวที่คิดว่าบาดเจ็บและลง
ไปนอนเกลือกกลิ้งก็กระโจนพรวด จ้างกรงเล็บเข้าใส่ร่างของคนที่ไม่ลดตัว
อยู่ มันใช้อุ้งเท้าใหญ่เน้นผลัดเธอให้ล้มลง ก่อนจะคร่างหอมผีสาวแน่น
กับพื้น

เลนยะพยายามคืบอยู่ในอุ้งมือสัตว์ร้ายแต่ไร้ผล กรงเล็บมืหมาอีก
ข้างฟาดผ่านอากาศรวดเร็ว รุนแรง หมายเอาชีวิตเธอในคราเดียว

ฉับ!

เสียงวัตถุมีคมวาดผ่านอากาศ ก่อนแขนของสัตว์ร้ายจะถูกฟัน
ขาดสะบั้น ลอยกระเด็นหายไปอีกฟากของป่า เลือดสีแดงสดสาดกระเซ็น
พรั่งพรั่งจนมันอึ้ง ตะลึงกับสิ่งที่ไม่ได้คาดคิด และไม่ทันไ้ไยเสียงสวด
บางอย่างจากร่างของหอมผีสาวผู้ถูกมันตรึงค้วยกรงเล็บ

บี้ม!

แขนอีกข้างของปีศาจร้ายที่ตรึงร่างเด็กสาวระเบิด เมื่อสิ้นการร้าย
อากมาของมนุษย์ที่มันพันธนาการไว้ ทั้งเศษเนื้อและโลหิตสดๆ สาด

กระจายไปทั่วทิศทาง

สัตว์ร้ายอึ้งค้ำไปชั่วครู่ ภาคไม่ถึงกับการโจมตีครั้งที่สองจากมนุษย์ที่โคนมันกดไว้ ก่อนวินาทีต่อมามันเพิ่งตระหนักถึงความผิดพลาดมหันต์ จนต้องปล่อยเสียงโหยหวนดังกัมปนาทจนบาดแก้วหู และลงไปคืบทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด ทำให้เลือดแดงๆ ยิ่งกระเซ็นเป็นรัศมีกว้าง

เลนยะสะบัดเนื้อตัวไล่เลือดและเศษเนื้อออกจากร่างกายหลังหลุดจากปีศาจแมวนั้นได้ ก่อนลุกจากกองเนื้อหนังสือแดงโชยกลิ่นคาว พร้อมส่งสายตาหี้ยมีใส่คนที่เข้ามาช่วย

"แต่ในจังหวะที่ไม่ควรแท้จริง"

ทาโรถึงกับต้องลอบไปหลบอยู่หลังโยชิฮาระ ไม่ชกกล้วยปีศาจ แต่ทนดูสภาพเด็กสาวที่มีเลือดสดๆ ซิลิมเต็มตัวไม่ไหว เพราะตั้งแต่เรือนมสีน้ำตาลจครองเท้าของเธอ มีโลหิตกลิ่นชวนคลื่นไส้ เส้นผมเกรอะกรังด้วยเศษเนื้อ หยาดเลือด และยิ่งน่ากลัวมากขึ้นเมื่อนัยน์ตาสีน้ำเงินเรืองวาวอย่างเยือกเย็นอำมหิตผ่านน้ำสีแดงบนใบหน้าแบบนั้น

ยามนี้ทุกอย่างทำให้เลนยะดูเหมือนอสูรร้ายที่เพิ่งปีนขึ้นมาจากอเวจีจริงๆ

"นั่นก็อย่าบอกให้ช่วยตั้งแต่แรก" กินเท็นชีว่าอย่างไร้ความสนใจคิดว่าคนที่เขาอยากเอาคาบพันจริงๆ คือปีศาจในการปกครองตัวเองรีไร่ง ถ้าไม่คิดอคมบนคอนี้ สิ่งที่เขากระเด็นข้ามป่าไปจะไม่ใช่แขนของเนโกะ-มาตะ แต่เป็นหัวเจ้าหล่อนแทน

สุนัขป่าหนุ่มสะบัดเลือดออกจากปลายคาบคาคานะเล่มยาว ที่ยาวเกือบเท่าส่วนสูงเขา ทั้งที่ฝึกคาบข้างเอวมี่ขนาดเท่ามาตรฐานคาคานะทั่วไป แต่เมื่อเขาควักอาวุธเก็บข้างเอว คาบเล่มยาวกลับเข้าไปอยู่ในฝักขนาดเล็กกว่ามากได้อย่างน่าอัศจรรย์และนุ่มนวลคล่องแคล่ว

กินเท็นชิเดินตรงไปหาสัตว์ร้ายที่ตอนนี้เริ่มนอนแน่นิ่งไร้ทางสู้ เสียงลมหายใจแผ่วเบาและเริ่มคิซัด ขณะยังคงครางครีคราค แรง

ของมันเหือดหายไปกับน้ำสีแดงและการออกแรงคืบทรุนทรายจนเวลานี้ เหมือนมันกลายเป็นลูกแมวตัวเล็กๆ อีกครั้ง

เส้นผมสีดำประกายเงินไหลลงลูบข้างไบหน้าคมเมื่อสุนัขป่าหนุ่ม ก้มลงมาใกล้แมวปีศาจ เขาใช้มือแตะที่หน้าผากของมันพลางร่ำยาวอคม ผนัง

แสงสว่างส่องประกายออกมาจากตราสัญลักษณ์เล็กๆ กลาง หน้าผากของเจ้าปีศาจ ขณะร่างที่กำลังสั่นลมกลับค่อยๆ สลายกลายเป็น ฝุ่นละอองลอยคว้างขึ้นกลางอากาศ ก่อนหมุนวนม้วนตัวหายลงไปในพื้นที่ พื้นดิน พร้อมกับที่แสงสว่างกลางหน้าผากจากทรานั้นดับวูบลง กลับเป็น เพียงลายวาดกลีบดอกไม้สามกลีบสีดำเหมือนเก่า

"โซเคนโยไม่มีใครแล้ววีโง ถึงต้องส่งเจ้ามา" ดวงตาสีเทาทรง อำนาจปรายมองเลนยะ ก่อนลุกขึ้นยืนเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจ

แต่เจ้าตัวไม่ตอบ คล้ายยังงุ่นๆ กับการที่เขายื่นมือมาอยู่กับปีศาจ ของเธอ แล้วเลือกหันไปค้นหาผ้ามาเช็ดเลือดออกจากไบหน้าตัวเองแทน หุบปากที่เคยหาเรื่องคนถามสนิทเหมือนรูคซิป

"ท่านกินเห็นซิขอรับ...เรื่องโซเคนโย...ตอนนี้โซเคนโยเหลือเพียง ท่านเลนยะคนเดียวขอรับ" โยชิฮาระต้องหันมาตอบคำถามแทนเลนยะ แม้จะฟังไม่เต็มเสียง และคล้ายไม่ยอมเอ่ยถึงนัก

"คนเดียว?"

เลนยะที่เช็ดหน้าอยู่ยงยออกมาจากผ้าสีขาวที่ตอนนี้กลายเป็นสีแดง จากเลือดสดๆ หลังได้ยินคำถามของกินเห็นซิ ขณะปรายนัยน์ตาสีน้ำเงิน มองข้ามไหล่ไปยังร่างสูงสง่า และซักรอยยิ้มเหยียดที่แฝงความน่ากลัว เอ่ยตอบแทนวิญญาณซามูไรหนุ่มว่า

"โคนฆ่าล้างตระกูลโง"

เจ้าของดวงตาสีเทาคมกริบขมวดคิ้ว มองสบไปที่นัยน์ตาสีน้ำเงิน ทันที

ฆ่าล้างตระกูล... โดยใคร

จะว่าตกใจก็ไม่ใช่ แผลงใจก็ไม่เชิง เพราะเขารู้ดีว่าโซเคนโยมีศัตรูมากมาย ทั้งพวกนักปราบปีศาจด้วยตัวเองและปีศาจ ฉะนั้นถ้าสักวันตระกูลนี้จะล่มสลายก็ไม่แปลก แต่เพราะความเก่งกาจเกินใครของพวกเขา โซเคนโยนั่นแหละ ทำให้น่าแปลกใจว่าใครสามารถฆ่าล้างตระกูลนี้ได้กัน โซเคนโยนะ หากไม่ใช่ นักปราบปีศาจ ก็เหมือนอสูรในคราบมนุษย์ คีๆ นี่เอง

"เมื่อแปดปีก่อนขอรับ...เรื่องเลวร้ายนั้น" หน้าของโยชิฮาระปรากฏรอยหมองเศร้า นัยน์ตาสีอำพันหม่นแสง จนกลบฉายาบฏนัยน์ตาเหยี่ยวของเขาไปชั่วขณะ

กินเทียนชิมองวิญญาณซามูไรหนุ่มสลบกับเลนยะ ทั้งสองคนมีท่าทางผิดกันราวฟ้ากับเหวก็ว่าได้ โยชิฮาระที่เป็นแค่วิญญาณประจำตระกูลมีสีหน้าเจ็บปวด หม่นหมอง แต่ยัยหมอดีที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข โดยตรงกลับวางตัวสบายๆ ราวกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง และดูเหมือนจะไม่คิดติดใจกับมันด้วย

"อยากรู้ใช่ไหมล่ะ ว่าฉันรอดมาได้ยังไง" เลนยะเปรยขึ้นใหม่ พลังปรายศากลับมามองร่างสูงสง่าอีกครั้ง ขณะเลิกคิ้วขึ้นข้าง คล้ายยั่วให้อีกฝ่ายตั้งคำถาม

แต่คนที่ไม่ยอมยกคอกหลุมพรางปฏิเสธอย่างเย็นชาไร้เยื่อใยทันใด "ข้าไม่คิดสนชีวิตเจ้า"

"ก็ดี เพราะฉันก็ไม่คิดจะตอบ"

สุนัขป่าหนุ่มหรีตาคู่กับคำสวนของหมอดีสาว ที่แม้เขาจะถามหรือไม่ถาม เธอก็หากำมาถวนอารมณ์ได้อยู่ดี

กินเทียนซิก้าวเดินไปอีกทาง ไม่คิดเสวนากับมนุษย์จอมขี้โวทะสนั่นอีก

ทว่าเลนยะยังมองเจ้าของแผ่นหลังกว้างที่เลียงหนีเธอไปจุดอื่นก่อนค่อยๆ หุบยิ้มสนุกสนานของตนลง และก้มมองมือขวาที่มีผ้าสีขาวพันไว้แน่นหนา พลันรอยยิ้มน้อยๆ ก็ปรากฏขึ้นใหม่บนหน้า แต่ครั้งนี้ไม่มีแว

หยัน คิดจะสมเพศบางสิ่ง ขณะรำพึงรำพันกับตนเอง

"ดวงตาทวารบาล...ฮิ ก็แคโคนต์ศึตราเหมือนนักโทษ ยังทำเหมือนมันเป็นของบ่งฐานะอีก"

เสียงเบาๆ ที่ไม่มีใครได้ยิน แต่กลับเข้าหูบุคคลหนึ่งที่เดินมาไกลแล้ว จนต้องหมุนดวงตาสีเทาหันไปมองคนที่ก้มใบหน้าค่ามองมือตัวเองอยู่

เป็นครั้งแรกที่ความรู้สึกของกินเห็นชิต้อเลนยะไม่ใช่ความเกลียดชัง แม้จะไม่ได้ลอคอคติในตัวเขาลงนัก แต่อย่างน้อยสุดเขาก็มองเธอด้วยความ 'ตั้งใจ' มากขึ้น

ถ้าลองคิดว่าเป็นเพียงคนเดียวที่รอดออกมาได้และสูญเสียทุกสิ่งไป มันจะทนทุกข์หรือเจ็บปวดขนาดไหน...ไม่ว่ายังไงก็คงไม่ใช่เรื่องที่ดี

แต่ความรู้สึกงูบึงของสุนัขป่าหนุ่มก็ต้องดับไปแทบทันที เมื่อหอมฝีสาวเงยหน้าขึ้นใหม่ แล้วเอ่ยเปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย

"เอาละ ตอนนี้งามันหมดประโยชน์แล้ว งั้นก็จัดการทิ้งๆ ไปซะทีแล้วกัน"

เธอกลับมาอยู่โหมคน่าหงุดหงิดเหมือนเดิม เร็วซะจนคนที่เห็นใจเธอนิดๆ ต้องถอนใจอย่างปลงอนิจจัง ไม่อยากเชื่อในความคิดของตนเองที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้

คงไม่มีอะไรในกอไผ่ นอกจากท่าทางแยๆ กับนิสัยแยๆ ของเด็กสาวตรงหน้า

"ท่านเลนยะอย่าเสียมารยาทขอรับ" โยชิฮาระรีบปรามเช่นเดิมแต่ดูท่าจะไร้ผล เลนยะชักไหล่อย่างชินชาและเลือกก้มหาของของเธอที่กระจายเกลื่อนกลาดเต็มพื้นแทนฟังเขาปน

"เอ่อนี้ เลนยะ" ทาโรลอยมาใกล้คนที่ก้มๆ เงยๆ หาของสำคัญ วิญญาณเด็กชายมีสีหน้ากังวลไม่น้อยยามเห็นหอมฝีสาวเดินหา ม้วนคัมภีร์ของตน ขณะมือข้างหนึ่งของเธอก็ลากกระเป่าเป้ และโยนอุปกรณ์ปราบผีต่างๆ กลับเข้ากระเป่าไปด้วย

"อะไร ฉันทกำลังหาของอยู่" เสนาะเงยหน้ามองทาโรด้วยสีหน้ายุ่ง
เมื่อยังหาสิ่งที่ต้องการไม่เจอ และไม่ยอมให้ใครมารบกวนเวลานี้

ทาโรก็มหน้ามองพื้นดิน ทำท่าอ้าอึ้ง ไม่รู้ควรเริ่มยังไงกับสิ่งที่คน
อยากบอกเด็กสาวตรงหน้า...ถ้าเสาะรู้ จะว่ายังไง ถ้ารู้ละก็...ตายแน่เลย!

เสาะที่รอคำตอบเริ่มชักหัวคิ้วชนกันมากขึ้น กับการไม่มีคำพูดใด
เล็ดลอดออกมาจากปากของวิญญาณเด็กชายเสียที

"มีอะไร" เธอถามอย่างไม่รำคาญ เริ่มอึดอัดกับการเงียบไม่ยอม
พูดสักทีของเขา

และครั้งนี้มีน้อยหลับตาแน่นเหมือนกลัวบางสิ่ง และรีบตะเบ็งสุด
เสียง พูดยให้เร็วเพื่อจะได้ผ่านมันไปให้ไวที่สุดว่า

"ไอ้คัมภีร์เก่าคอมันนั่นนะ ฉันเห็นเธอไปออกไปพร้อมกับยันต์สาม
แผ่นนั้นแล้ว แล้วมันก็ไหม้ไปกับไฟแล้วด้วย ดังนั้นถ้าเธอจะหามาแก้
อาคมที่ปลอกคอละก็ ไม่มีหรอก!"

สิ้นคำประกาศดังก้องทั่วบริเวณ ระหว่างสองผี หนึ่งคน และหนึ่ง
ปีศาจ เกิดความเงียบขึ้นทันใด

เงียบซะจนได้ยินเสียงสายลมที่พัดใบไม้รอบตัวให้ปลิวขึ้นมา ตาม
ด้วยเสียงตุบของกระเป่าเป่าใบมือเสาะที่ร่วงลงพื้น

'แกคงไม่คิดว่าฉันจะบ้าพอลากไอ้ตัวแบบนี้ขึ้นเดินไปเดินมาในเมือง
หรือไม่ใช่ไหม'

ประโยคที่ตัวเองเคยพูดก่อนหน้านี้อันเล่นเข้าสมองเหมือนลูกธนูที่ยิง
ตรงเป้า จนเธอได้แต่ยืนแข็งท้อเหมือนลูกสาวที่เป็นหินกับความผิดพลาด
ใหญ่หลวงที่สุดในชีวิตคน